

MASTER NEGATIVE NUMBER

6174.5

ஐநவிநோதிநி
புஸ்தகம் 15, இலக்கம் 9/10
September / October 1884

Record no. 276

Janavinōtini

Pustakam 15, ilakkam 9/10

September / October 1884

Record no. 276

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 9, 10.] {செப்டெம்பர் மீ} 1884. [புஸ்த. XV.
அக்டோபர் மீ}

CONTENTS.

அட்டவணை.

Lord Dufferin—the new Vice-roy	181	ராஜப்பிரதிநிதியாகிய டப்பிரின் பிரபு அவர்கள்	181
Ungratitude	182	செய்ந்நன்றியறியாமை	182
On the sensation of Sound	191	ஒலிகேட்பதெப்படி?	191
The Bamboo	194	மூங்கில்	194
Florence Nightingale, the Celebrated English Nurse	197	ப்ளாநென்ஸ் நைதிங்கேல் என்னும் பரோபகாரி	197
Curious Newspapers	205	விசித்திர வர்த்தமான பத்திரிகைகள்	205
Attar of Roses	207	ரோஜா அத்தர்	207
Tunjatteluttachan, the Malayalam Poet	209	மலையாளநாட்டுக் கவியாகிய துஞ் சுத்தெழுத்தச்சன் சரித்திரம்	209
Something about Bees	214	தேனீக்களைப்பற்றிய சில குறிப்பு.	214
Child's Corner	219	சிறுவர்க்கான கதை	219
News	225	சமாசாரம்	225

MADRAS:

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

Library's copy lacks front wrapper

Roja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

TO OUR READERS.

The pages of *Janavinodini* have gradually, but surely, been growing and growing like flowers in a garden, until at length they have become sufficient to form fourteen complete Volumes—a varied bouquet of winter and summer flowers. Not without care, not without constant watchfulness lest any flowers which are not favorites with our readers should be included, has this bouquet been gathered and formed. On the contrary, no pains have been spared to make it as acceptable as possible to both young and old; and in presenting this first number of a new volume, we feel confident, from our knowledge of what will please our readers most, that the labour bestowed has not been in vain.

And now standing at the threshold of a new year, we take the opportunity of acknowledging the support and encouragement given us by our readers in the past, and asking them to induce their relatives and friends who do not already take in *Janavinodini* to do so, and thus enable the Society, for which we conduct this magazine, to extend its circulation and usefulness.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 9, 10.]

{சேப்டெம்பர்மீ} 1884. [புஸ்த. XV.

மது தேசத்தை ஆளவரும் புதிய கவர்னர் ஜனரலாகிய

டப்ரின் பிரபு அவர்கள்.

இப்பொழுது இவ்விந்துதேசத்துக் கவர்னர் ஜனரலாயிருக்கின்ற ரிப்பன் பிரபு அவர்கள் சிலநாளுக்குமுன் நினைத்திருந்தபடி இன்னும் சிலகாலம் இத்தேசத்தைப் பரிபாலிக்காமல் சீக்கிரமே சுதேசத்திற்குத்திரும்பிப்போகவேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருக்கிறார். இதற்குக் காரணம் அவருடைய தேசவுக்கியத்திற்கும், அவர் துறைசானியினுடைய தேசவுக்கியத்திற்கும் இந்த உஷ்ணபூமி ஒத்துக்கொள்ளாமலிருப்பதேயாம். இந்தப் பிரபு இந்துக்கள் தம் தம் நாட்டு வியவகாரங்களைத் தாமே விசாரித்துக்கொள்ளலாமெனவும், கறுப்புமனிதர் வெள்ளைமனிதர் என்கிற வேற்றுமையின்றியாவரையும் துறைத்தனத்தார் ஒருகண்ணாய்ப் பார்க்கவேண்டுமெனவும் இவை முதலிய மது தேசத்தவர்களுக்கு அனுகூலமான ஏற்பாடுகள் செய்து நம்மைப் பரிவுடன் பாதுகாத்தவராகையால், இவர் இத்தேசம் விட்டுப்போகிற சமயத்தில் இவரிடத்திலே தமக்குள்ள நன்றியுற்தலை வெளியிடும்பொருட்டு அங்கங்கே நம்மவர் அநேகர் சபைசேருகின்றனர்.

இந்த ரிப்பன் பிரபு சுதேசம் போக நினைத்ததுகண்டு அவர்க்குப் பதில் டப்ரின் என்னும் பேர்பெற்ற பிரபு அவர்கள் கவர்னர் ஜனரலாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவருடைய வடிவழகே இச்சஞ்சிகைப்படத்தில் விளங்குகின்றது. இவர் 1826-ல் பிறந்தவர். இவர் இளமைப்பருவம் தொடங்கியே ஈவிரக்கம், பூததையை பச்சாத்தாபம், குடிகளிடத்தில் அபிமானம் முதலிய பல நற்குணங்கள் அமைந்தவர்; கல்விகள்களினில் மிகத் தேர்ச்சிபெற்றவர்; வித்தியாவிஷயத்தில் பல பட்டப்பெயர்களும் பெற்றவர்; வயதுமுதிர்ந்தவரும், பல ராஜதானிகளுக்கு ஸ்தாபனபதியாய்ப்

போயிருந்தவரும், கவர்னர் ஜனரலாய்ப் போய் ஆட்சிசெலுத்தியவரும், பற்பல சங்கங்களில் ஊடாடியவருமாகையால் உலகவியற்கையை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர். தாம் அனுபவத்திற்கண்ட பல விஷயங்களைப்பற்றிப் புத்தகங்களும் எழுதியிருக்கின்றனர். இந்த டப்ரின் பிரபு 1862-ம் வருஷத்தில் ஹாரியெத் என்னும் பெருமட்டியை மணம்புரிந்து பல புதல்வரையும் பெற்றிருக்கின்றார்.

அந்தந்தவிடங்களில் இந்தப் பிரபு நடத்திய காரியங்களால் இவர் மிகுந்த சாமர்த்தியமும் அனுபவமும் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யும் திறமையும் உள்ளவரெனத் தெளிவாய்த் தெரியவருகின்றது. மேலும் இந்தப் பிரபுவே ஒரு சமயத்தில் ஒரு தேசத்திற்குக் கவர்னர் ஜனரலாகின்றவர் இத்தன்மையராய் இருக்கவேண்டுமென மொழிந்திருக்கிறார். அதன் அபிப்பிராயத்தை ஒருவாறு அடியிற் சுருக்கிச் சொல்லுகிறோம்:—அந்தந்தத் தேசத்தை ஆளவேண்டியவகை, அந்தந்தத் தேசசரித்திரம், ஐதிகம் இவற்றுள் முக்கியமான விஷயங்களை நன்றாய்க் கண்டறிந்து, பஃபாதத்திற்கு இடங்கொடாமல், கலகக்காரர் பேச்சுக்குக் காதுகொடாமல், வேண்டியவனென்று ஒருவனை உயர்த்துவதும் வேண்டாதவனென்று விலக்குவதுமாகிய வேற்றுமையின்றி யாவரையும் ஒருகண்ணாய்ப் பார்த்து, அமைச்சர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்கும் உத்தம குணமுடையோனாய், தங்களுடைய கருத்துக்கிணங்கி நடக்கின்ற நல்லரசனியவனெனக் குடிகள் கொண்டாடும்படி நாடாள வல்லவனே கவர்னர் ஜனரலாவதற்குரியவனெனக் கூறியிருக்கின்றார். ஆதலின் அவ்வாறே இந்தப் பிரபு மாட்சிமைதங்கிய விக்டோரியா மகாராணியார்க்குப் பதிலாக நமது தேசத்து ஆட்சியைக் கைக்கொண்டு தாம் சொன்ன வாக்கு உண்மையாகும்படி நடந்து காட்டக்கடவரென்றும், இவர்க்கு ஆயுள் ஆரோக்கியம் ஐசுவரியம் முதலியன மேன்மேலும் விருத்தியாகக்கடவனவென்றும் நாம் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

செய்ந்நன்றி கொன்ற கொலைபாதகன்.

நெடுநாளைக்குமுன்னே வடதிசையில் இமாசலத்திற்கும் வியபருவதத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஆரியாவர்த்தத்திலே பிரமகுலத்திற் பிறந்த கவுதமனென்னும் பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒரு சமயத்தில் திரவியம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமெனத் தேசாந்தர யாத்திரை புறப்பட்டு வடக்கே வெகுதூரம் சென்றான். அங்கே துருக்கதேசத்துக்கு அருகில் வேடச்

சேரியொன்று இருந்தது. அவ்வூரில் பிராமணப்பூண்டே கிடையாதாயினும் அங்குள்ளவர்களெல்லாம் மிகுந்த செல்வவான்களாகக் காணப்பட்டமையால் அவ்விடத்திற்குச் சென்றால் தன் மனோரதம் நிறைவேறுமெனக் கருதிப் பிராமணன் அவ்வூருக்குப் போனான். அது வழிபறித்துக் கொள்ளையிடுகிறவர்கள் குடியிருக்குமிடம். அவ்வூரில் ஒரு கள்ளன் கொள்ளையடித்தே மிகுந்த பொருள் சேர்த்துக்கொண்டு பின்பு அதிகமான அக்கிரமங்கள் செய்யாமல் வர்ணாச்சிரம தருமங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஸத்தியத்துக்குக் கட்டுண்டு ஈச்சவரபக்தியும் உடையவனாய் இரப்போர்க்குத் தன்னாலியன்றவளவு யாசகங்கொடுப்பது முதலிய பல நற்செய்கைகளும் ஆஸ்தையுடன் செய்துவந்தான். அவ்வூருக்குப் போன கவுதமன் அந்தக் கள்ளன் வீட்டிற் புகுந்து யஜமானனைக் கண்டு தனக்கு ஒரு வருஷத்திற்குப் போதுமானவளவு பொருள் உதவி செய்யவேண்டும், தான் மிகவும் எளியவன் என்று யாசித்துத் தங்கியிருக்கத் தனக்கு இடமும் விடவேண்டுமென வேண்டித் தேட்டான். அந்த வேதியனைக் கண்டு கள்ளன் சந்தோஷமடைந்தவனாய் அவன் கேட்டபடியே அவனுக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களும் மற்றும் பல பொருள்களும் அளித்துத் தன்னிடத்திலிருந்த ஒரு கணவனிழந்த கைம்பெண்ணையும் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி கொடுத்து வசிப்பதற்கு ஒரு விடுதியும் விட்டான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு பிராமணன் மிகவும் மனமகிழ்ந்தவனாய் அப்பெண்ணையும் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு அவளுடன் வேடன் விட்ட விடுதியிலே சுகமாக வசிக்கலானான். அதுதெரிந்து அங்குள்ள வேடர்கள் அவன் குடும்பத்துக்குப் போதுமான உதவிகள் பலவும் செய்துவர, ஒன்றொன்று குறைவில்லாமல் வேதியன் அவ்வேடச்சேரியிலேயே வெகுநாள் சுகமாயிருந்தான்.

அவ்வளவோடாவது அவன் நிலைத்துத் தன் ஒழுக்கந்தவறாமல் நடந்துவந்தானே இல்லை:

“நிலத்தியல்பா நீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு”

என்றவண்ணம் வேடர்களுடைய சுகவாச சந்தோஷத்தால் மதியங்கி அம்பும் வில்லும் கையாளப்பழகி அந்த வேடர்கள் செய்து வருவதுபோலவே தானும் நாஸ்தோறும் காட்டிலே பறக்கின்ற பறவைகளை அம்புபோட்டு அடித்துக் கொல்லத்தொடங்கினான். வரவாஜீவகாருணியமென்பது அவன் மனதைவிட்டு விலக ஆரம்பித்தது; ஜீவவதைசெய்வதில் விருப்பமும் வல்லமையும் அதிகமாயிற்று. ஆகவே எப்போதும் உயிர்களை இம்சிப்பதிலேயே ஆவல்கொண்டவனாகி நாளைவிலே வேதியனென்றும் வேடர்களென்றும் வேற்றுமை

தோன்றாதபடி அவ்வூரிலுள்ள வேடர்களோடு தானும் ஒரு வேடனானான். அவர்களைப்போலவே காட்டிலுள்ள பலவகைப் பறவைகளைக் கொன்று தின்றுகொண்டு வேறொரு சிந்தையின்றி வேடச்சேரியிலே சுகமாக வாழ்ந்துவருகையில் அவனுக்குத் தெரியாமலே பல மாதங்கள் கழிந்துபோயின.

இப்படியிருக்கும்காலத்திலே ஒருநாள் மற்றொரு பிராமணன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான். அவன் பிரமசரியவிரதத்தினின்றும் விலகாதவனாய் முடியிலே சடையும், அனாயிலே மரவிரியும், மார்பிலே மான்தோலும் தரித்தவனாகி என்றும் வேதமோதுதலைவிட்டு விலகாதிருப்பவன்; உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தமானவன்; யாரிடத்திலும் வினயமுள்ளவன்; ஆகாரநியமம் தவறாதவன். இவன் மற்றவனுமல்ல, கவுதமனுடைய ஊரான்; அவனுடன்கூட ஒரே உபாத்தியாயரிடத்தில் கல்விகற்றவன்; மேலும் அவனிடத்தில் அதிகமான நேசமும் பிரீதியுமுடையவன். அந்தப் பிராமணன் கவுதமன் வசித்துக்கொண்டிருந்த வேடச்சேரிக்குத் தற்செயலாக வந்து அங்கே மற்றவர்களுடைய வீட்டிலிறங்க மனமில்லாமல், வேதியன் வீடு எங்கேயாவது உண்டாவென அவ்வூர்முழுதும் சுற்றி விசாரித்துக் கவுதமன் இருக்குமிடம் தெரிந்து அவ்வீட்டில் புகுந்தான். அப்பொழுது வேட்டைக்காக வனத்துக்குப்போயிருந்த கவுதமன் சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் உடம்பில் உதிரம் பெருகப்பெருகத் தோளில் பறவைகளின் மூட்டையும் கையில் அம்பு வில் முதலிய ஆயுதங்களுமாய் வீட்டிற்கு வந்தான். அவன் பார்வைக்கு மனிதமாயிசம் புகிக்கின்ற ராக்ஷதர்போல் இழிதொழில்செய்பவனாயிருப்பினும், இன்னொரு நிரதானித்து அறிந்துகொண்டு வெட்கமடைந்தவனாய் அவ்வீட்டில் வந்திருந்த புதுப்பிராமணன் அவனைநோக்கி ஒரு வார்த்தை சொன்னான்: அடா கவுதமா, நீ என்னகாரியம் செய்யத்துணிந்தாய், உனக்கு ஏன் இப்படி மதிகெட்டுப்போயிற்று. உத்தமகுலத்திற் பிறந்து பிராமணனைப் பெயரெடுத்தாயே; நமதுதேசத்தில் உன்னை அறியாதாரில்லை, அப்படிப்பட்ட நீ எவ்வாறு வேடத்தொழில் புரியத்துணிந்தாய்; உனக்குச் சுயமாய் ஜாதி அபிமானமிராவிட்டாலும், சகல் வேதங்களையும் கரைகண்டு எங்கும் பிரசித்தர்களான உன் முன்னோர்களையாவது நினைக்கவேண்டாமா! அந்த மகான்களுடைய மரபிற்பிறந்து இப்படிச் குலபாதகனாவது மிகவும் இழிவானது; இனியாகிலும் உன் ஜாதி மதாசாரங்களையும் இப்பொழுது நீ செய்துவருகிற இழிதொழிலையும் ஆய்ந்துபார்த்து இவ்விடம் விட்டு அப்புறப்படுவதற்கு வேண்டிய வழி தேடு; வீணாகெட்டுப்போகாதே என்றான். தனக்கு இதத்தையே கருதும் உயிர்த்தோழனாகிய அவன் இவ்வாறு சொல்லியதுகேட்டுக் கவுதமன் பரிதாபமடைந்தவனாய், பிராமணேத்தமரே, நான் மிகவும் தரித்திரன், வேறுவிதமாய்ப் பிழைப்பதென்றாலும் நான் சிறிதும் வேத

மோதாதவன், அதனால் யாசித்துப் பொருள்சம்பாதித்துக்கொண்டு போகலாமென்று இவ்விடத்திற்கு வந்தவனெயொழிய வேறன்று. இப்பொழுது உம்மைக் கண்டு நான் கிருதார்த்தனாயினேன், இனி நான் இவ்விடத்திலிருப்பதில்லை, உம்மோடுகூடவே வந்து விடுகிறேன்; பொழுதுபோயிற்றே, இனி எங்கே போகிறது? இராத்திரி இவ்விடத்திலேயே இருக்கலாம்; நாளைக்காலையில் இவ்விடம் விட்டுப் போவோம் என்று சொன்னான். அம்மொழிகேட்டு அவனிடத்தில் இரக்கமுற்று அவன் கேட்டுக்கொண்டபடியே புதுப் பிராமணன் அன்றிரவை அவ்விடத்திலேயே கழிக்க நிச்சயித்தான். ஆயினும் அங்கே தண்ணீரும் அருந்தவில்லை; இந்தப் பாதகன் உணவைப் புகிப்பதினும் பட்டினிகிடப்பதே நலமென நினைத்து, அவன் கடவுளுடைய திருநாமங்களைத் துதித்துக்கொண்டே தூங்கிப்போனான்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து அந்த வேதியன் கவுதமனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தான் கருதியவிடத்திற்குப் போகப் புறப்படும்போது, கவுதமனும் அவனுடன் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு நேராகக் கடலைநோக்கிச் சென்றான். செல்லுகையில் நடுவழியே கப்பல்வர்த்தகர்கள் அநேகர் போகக்கண்டு அவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு கூடவே போனான். போகும்போது சிறிதுதூரத்துக்கப்பால் ஒரு மலைக்காட்டிலே மதயானையின் கையில் அகப்பட்டேக் கூடவந்த வர்த்தகர்களெல்லாம் வெகுவாய் உயிரிழந்தார்கள். அத்தருணத்தில் கவுதமன் நடுநடுங்கி எப்படியோ யானையின் கையில் அகப்படாது உயிர்தப்பினாற் போதுமென்று அதிவேகமாய் ஒரு வர்க்கும் தெரியாமல் வடதிசைநோக்கி ஓடிப்போனான். இப்படித் துணையானவர்களைத் துறந்து அத்தேசத்தையும் விட்டுவிடிக் கிழி துறையில்லாமல் தனியே நடுக்காட்டில் ஓடும்போது கடற்கரையோரமாய்ப் போகிறவழி ஒன்று அகப்பட்டது. அவ்வழியைப் பற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில் சிறிதுதூரத்துக்கப்பால் வெகு விசித்திரமான வனமொன்றிருந்தது. அவ்வனத்திலே பலவிதமான பூஞ்செடிகளும் பழச்செடிகளும் அடர்ந்து காலவேற்றுமையில்லாமல் ஆறு ருதுக்களும் ஒன்றாய்க் குடி கொண்டதுபோலப் பலவகைப்பட்ட பூக்களும் பழங்களும் நிறைந்து அனைவர்க்கும் ஒரு அதிசயக்காட்சியாய் இருந்தன. தேவோத்தியானம்போன்ற அந்த அரணியத்திலே இயக்கர் கின்னரர் முதலிய பல தேவகணங்களும் வந்து விகரித்துக்கொண்டிருந்தனர்; சூயில் மயில் முதலிய பலஜாதிப் பறவைகள் பாடுவதும் ஆடுவதுமாய்க் கூடிக்குலாவிக்கொண்டிருந்தன. இவைகளையும் இவைபோன்ற பின்னும் பலவிதமான அதிசயக்காட்சிகளையும் கண்டு களித்துக்கொண்டே கவுதமன் அவ்வனத்துவழியே சென்றான். அவ்வுத்தியானவனத்து நடுவிலே தேவலோகம்போல் அதிரமணியமாய்ப் பொன்மயமான மணல்களடர்ந்து மிகவும் அற்புத

மான ஓரிடத்திலே பூமிக்கெல்லாம் ஒரு பெருங்குடைபோலச் சுற்றித் தழைத்த பல கிளைகளோடுகூடி மிகப் பெரிதான ஆலமரம் ஒன்றிருந்தது. திவ்யமான அம்மரத்தின் அடிப்புறமெல்லாம் குழு குழுவென்று எங்கும் வாசனைவிசப்பெற்ற சந்தனக்குழம்பினால் நனைத்துக் கற்பகத்தருவின் மலர்கள் தூவிப் பிரமதேவனுடைய சபைபோல் விளங்கியது. சுற்றிலும் பூஞ்செடிகளடர்ந்து தேவேந்திரன் மாளிகைபோல மேன்மைபெற்றிராநின்ற அவ்விடத்தைக் கண்டு மிகவும் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு கவுதமன் அம்மரத்தடியில் உட்காந்தான். உட்காந்தவுடனே அவ்வனத்திலுள்ள பலவிதமான பூக்களின் வாசனைப்பொடிகளை வாரிக்கொண்டு மந்தமாருதமானது சுகமாய் அவன்மேல் மெல்ல வீசியது. குளிரந்தகாற்று மேலே தாக்கவே நெடுந்தாரம் வழிநடந்து வருத்தப்பட்டவனாதலால் மெய்ம்மறந்து தக்ஷணமே தூங்கிப்போனான். அப்படியிருக்கச் சூரியாஸ்தமயகாலமாயிற்று. ஸந்தியாகாலம் நெருங்கியது கண்டவுடனே பிரமலோகத்திற்குப் போயிருந்த நாடஜங்கனென்னும் ஒரு புள்ளரசு தன் வீடாகிய அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. அந்தப் பக்ஷராஜனுக்கு மாதாபிதாக்கள் கசியப் பிரஜாபதியும் தாக்ஷாயணீ தேவியும். அது மகா மேதையுள்ளது; எல்லா நூல்களையும் கற்றுணர்ந்தது; உலகத்திலெங்கும் ஒப்புயர்வில்லாததாய் ராஜதருமனெனப் பட்டப்பெயர்பெற்றது; தேவதைகளுக்கொப்பான காந்தியும் செல்வமுமமைந்தது. அந்தப் பறவைக்கரசு கோடிசூரியனுதித்தாற்போல விளங்கப்பெற்ற திவ்யமான ஆபரணங்களை யெல்லாவுறுப்புகளிலும் அணிந்துகொண்டு கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாத காந்தியுடன் எதிரே வரக்கண்டு, கவுதமன் மிகவும் வியப்படைந்தவனாய், நெடுநேரம் பசித்தினைத்திருப்பவனாகையால், அதை அடித்துத் தின்னவேண்டுமென்ற கருத்துடன் கூர்மையாய்ப் பார்த்தான்.

இதற்குள் இவன் அம்மரத்தடியில் உட்காந்திருப்பதை ராஜதருமன் பார்த்து அவ்விடத்திற்கு வந்து, ஸ்வாமீ, தேவரீர் யாரோ ஒரு பிராமணர்போலக் காண்கிறது. இன்று இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளியது அடியேனுடைய பாக்கியவிசேஷமே, பொழுதுபோய் ஸந்தியாகாலமாகிவிட்டது, இன்று ராத்திரி இவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து காலையில் அப்பால் எழுந்தருளவேண்டும். இரவில் வீட்டிற்குவந்த விருந்தாளியை வெளிவிடலாகாது. நான் வடிவத்தில் கொக்காயிருந்தாலும் கசியப் பிரஜாபதியினுடைய புத்திரன்; என்னுடைய தாய் தாக்ஷாயணீதேவி; நான் செய்கிற பூஜையை தேவரீர் அவசியம் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும் என்று சொல்லிற்று. தேனொழுக்கும்படியான அதின் வாய்மொழியைக் கேட்டு அந்தப் பிராமணன் இதென்னவென்று வியப்படைந்திருக்கையில் அந்தப் பறவையானது முறைப்படி அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய அதிதிபூஜையைச் செய்து புஷ்பாசனத்தில் உட்காரவைத்து, சிறந்த கனிகிழங்கு

முதலியவைகளை அவனுக்கு உணவாயளித்தது. அவன் சந்தோஷமாய் அவைகளை அருந்தும்போது அவனுடைய இளைப்பை ஆற்றும்படி கொக்கானது தன் சிறகுகளால் மெல்ல விசிறியது.

புசித்தெழுந்தபின்பு அப்பறவை அவனுக்கு திவ்யமான பூம்பள்ளியொன்று அமைத்து அதில் அவன் உட்காந்தபிறகு, நீவிர் யார், உமது கோத்திரமென்ன? என்கிருந்து வருகிறீர், இங்கே வந்ததற்குக் காரணமென்னவென்று அவனுடைய வரலாறுகளை வினவ ஆரம்பித்தது. அதுகேட்டு அவன் தன் குலாசாரங்களைப்பற்றி மற்ருன்றும் சொல்லாமல் நான் கவுதமனென்றுமாத்திரமுரைத்து, பின்பு நான் மிகவும் தரித்திரன், திணைகடலோடியாயினும் திரவியம் தேடவேண்டுமென்னும் கருத்தோடு கடற்கரைக்குப் போகலாமென்று வந்தேனென்றான். அதுகேட்டு ராஜதருமன் அவ்விடத்தில் இரக்கங்கொண்டு, அப்படியாயின் இனி தேவர்க்கு ஒரு குறையுமில்லை; இவ்விடத்திலேயே மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டு இப்படியே திருமாளிகைக்குத் திரும்பி எழுந்தருளலாம்; இப்போது நீ எனக்கு மித்திரனாகிவிட்டிராதலால் இனி உமக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் காப்பாற்றுவது என்னுடைய கடமை என்று சொல்லிச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டது.

காலையில் உதயமானவுடனே ராஜதருமன் எழுந்து கவுதமனிடத்திற்கு வந்து, என்னுயிர்த்தோழனே, இதோ இவ்வழியாகப் போனால் இங்கிருந்து மூன்றுயோசனை நூரத்துக்கப்பால் என்னுடைய தோழனான விருபாக்ஷனென்கிற அரக்கனொருவன் இருக்கிறான்; அவ்விடம்போய் நான் அனுப்பியதாகச் சொல்வீரானால் அவன் உமக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்தனுப்புவான், சிறிதும் சந்தேகமில்லை என்றது. அதைக்கேட்டுக் களிப்படைந்தவனாய் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வழியிலுள்ள பழங்களையெல்லாம் பறித்துத் தின்றுகொண்டே வழிநடக்கிற வருத்தம் சிறிதும் தோன்றாமல் அவ்வனத்தினடுவிலேயே நெடுந்தாரம்போய், கடைசியில் மதிட்சுவர்போல் நாலுபக்கமும் மலைகளால் சூழப்பெற்ற மேருவிரஜமென்னும் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பட்டணத்தரசனான ராக்ஷராஜன் இவன் வருவதற்குமுன்னமே தன் தோழன் ஒரு விருந்தினனைத் தன்னிடத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறானென்கிற செய்தி தெரிந்துகொண்டு தன் தூதர்களைழைத்து, நமது பட்டணத்திற்குக் கவுதமனென்று ஒரு பிராமணர் வருகிறார். நீங்கள் முன்னதாய்க் கோட்டைவாயிலில் போய்க் காத்திருந்து அவரை நம்மிடத்திற்கு அழைத்துவாருங்கள் எனத் திட்டஞ்செய்தனுப்பினான். உடனே அந்தத் தூதர்கள் கவுதமர் என்கே, கவுதமர் என்கே என்று கூவினவண்ணமே பருந்துகள்போலப் பறந்தோடிப் பட்டணத்துக் கோட்டைவாயிலண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கே வந்துகொண்டிருந்த கவுதமனைக் கண்டு அத்தூதர்கள், விருபா

கூனென்கிற எங்களரசன் உமது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்; வினாவாக நடந்துவாருமென்று அழைத்தார்கள். அது கேட்டு அவன் கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததென்று மிகவும் மனமகிழ்ந்து அதனால் வழிநடந்துவந்த வருத்தமெல்லாம் நீங்கினவனாகி, அப்பட்டணத்தின் பெருமைகளைப் பார்த்துப் புகழ்ந்துகொண்டு அவர்களோடுகூடவே, இந்த ராஜனை எப்பொழுது காணப்போகிறோமென்ற ஆவலுடனே, வெகு வினாவாக நடந்து ராஜமானிகை போய்ச்சேர்ந்தான்.

ராஜமானிகையிற் புகுந்தவுடனே விருபாக்ஷன் எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து ஆசனத்தில் உட்காருவித்து, நீர் யார், உமது பேரென்ன, கோத்திரமென்னவென்று வினவினான். அதற்கு அந்தப் பார்ப்பான், நான் கவுதமன் என்றுமாத்திரஞ் சொல்லிவிட்டுச் சும்மாயிருந்தான். அவன் பேருக்குமாத்திரம் பார்ப்பானையொழிய ஒரு நூலையும் பார்த்தவனன்று; பார்ப்பாரத்தொழிலும் புரிந்தவனன்று; அவனுக்குக் குலகோத்திரங்கள் எப்படித் தெரியும். அவன் சும்மாவிருக்கக்கண்டு ராக்ஷஸராஜன் நீர் எந்தஊர், எவ்விடம், உமக்குப் பெண்சாதி யார்? உண்மையைச் சொல்லும், பயப்படவேண்டாம் என்று கேட்க, கவுதமன், நான் மத்தியதேசத்தில் பிறந்தவன்; இப்பொழுது வேடச்சேரியில் வாசஞ்செய்கிறேன். என் பெண்சாதியோ முன்னொரு கணவனிழந்த சூத்திரப்பெண். இவையாவும் உண்மையான விஷயங்களே என்றான். அதுகேட்டு ராக்ஷஸராஜன், இதென்ன, இவன் சரிதை விசித்திரமாயிருக்கின்றது; இவனுக்குத் தானங்கொடுப்பதினால் நமக்கென்ன சுகிர்தமுண்டாகும் என்று சற்றுநேரம் ஆலோசித்துப் பின்பு, அதெப்படியாயினுமாகட்டும்; பிறப்பிலே இவன் பிராமணன், மகானுபாவனான நமது தோழனுக்குத் தோழன்; நமது தோழனால் அனுப்பப்பட்டவன்; நமது தோழனுக்குத் திருப்திசெய்விக்கவேண்டிவது அவசியம். மேலும் இன்றையதினம் கார்த்திகைக்காக ஆயிரம் அந்தணர்களுக்கு ஸம்மானஞ்செய்யும்படி அதற்குவேண்டிய பொருளும் சங்கற்பித்து வைத்திருக்கிறோமாகையால் அவர்களுள் இவரும் ஒருவராகட்டும்; இவ்விஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டிவது ஒன்றுமில்லையென நிச்சயித்தான்.

அன்றையதினம் காலையில் கலைகளில் தேர்ந்த கல்விமான்களாகிய வேதியர்கள் ஆயிரம்பேர் ஸ்நானசந்திமுதலிய கலைக்கடன்களை முடித்து அவரவர்க்குரிய ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு ராஜசபைக்கு வந்தார்கள். விருபாக்ஷமகாராஜன் அனைவர்க்கும் ஒரு தன்மையாய் ஆசனங்கள் அமைத்து அவற்றில் அவர்களை இருக்கச்செய்து விதிப்படி யாவரையும் பூஜித்து அவரவர் எடுக்கத்தக்கவளவு பொன், வெள்ளி, வச்சிரம், வைரீயம்,

முதலிய பொருள்களும், பட்டுவஸ்திரங்களும், பொற்பாத்திரங்களும் பரிசுகொடுத்து, பொற்பாத்திரங்களிலே யாவருக்கும் போஜனமளித்தான். இந்த ராக்ஷஸராஜன் ஆடிமாதம், கார்த்திகை, மகம் இப்பருவங்களில் பிராமணர்களுக்கு விசேஷமான ஸம்மானங்களும் ஸமாராதனையும் செய்விப்பது வழக்கம். அவற்றில் கார்த்திகைமாதத்திலே மிகவும் அதிகமான உத்தமதானங்கள் செய்வதுண்டு. அவ்வண்ணமே இக்கார்த்திகைப்பருவத்தில் எல்லோர்க்கும் திருப்திபிறக்குமளவும் திரவியங்களைக் கொடுத்து அவரவர் புசித்த பொற்பாத்திரத்தையும் அவரவரே யெடுத்துக்கொண்டுபோம்படி உத்தரவுபண்ணினான். பிராமணர்களெல்லாம் வெகு சந்தோஷமாய் அவரவர் எடுக்கக்கூடியவளவு பொருள்களை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டார்கள். அப்பிராமணர்களை நோக்கி இராக்கதன், இன்று ஒருநாள்மாத்திரந்தான் நீங்கள் இங்கே இராக்கதர்களிடத்தில் அச்சமில்லாமல் தங்கியிருக்கலாம்; ஆதலின் அவரவர் சீக்கிரமே இவ்விடம்விட்டுப் போய்விடவேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட வேதியர்கள் உடனே அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுத் தம் தம் வழியே போய்விட்டார்கள்.

கவுதமன் செய்தி என்னவென்பீர்களோ? அவனும் அவ்வாயிரம் அந்தணர்களுள் ஒருவனாய் மற்றவர்களினும் மிகுதியான வெகு மதிபெற்றுச் சுமக்கமாட்டாத சுமையுடன் மெல்லமெல்ல நடந்து ராஜதருமன் வசித்திருக்கும் ஆலமரத்தடி போய்ச்சேர்ந்தான். மிகவும் இளைப்படைந்து பசியால் வருந்தினவனாய் அம்மரத்தடியில் அவன் வந்து உட்கார்த்துகண்டு, ராஜதருமன் அதிக அன்புடனே அவனிடம் வந்து சுகமாய்ப் போய்வந்தீரா என நல்வரவு விசாரித்துப் பின்பு அவனுடைய அலுப்புத் தீரும்படி தன் சிறகுகளால் மெல்ல விசிறித் தக்க உணவுகளும் அளித்து அவனைப் பூஜித்தது. புசித்துப் பசிதணிந்து இளைப்பாறி உட்கார்த்திருக்கும் போது கவுதமன் சும்மா இராமல் ஒரு சதிரினைக்கலானான்: அதாவது, இந்த மூட்டை நாம் சுமக்கக்கூடாத பெருஞ்சுமையாயிருக்கின்றது. பொருளாசையாகிய பேய்ப்பிடித்து நான் இவ்வளவையும் வாரிக்கொண்டுவந்தேன்; கொண்டுவந்ததை இனி வழியில் எறிந்து விட்டுப்போகவும் மனம் வரவில்லை; போகவேண்டியவிடமோ சமீபத்திலில்லை; நெடுநாள் பிரயாணம் நடந்துபோகவேண்டியிருக்கின்றது; மார்க்கத்திலே போஜனத்திற்கும் உபாயமில்லை; இதற்குச் செய்யவேண்டியதென்ன என்று ஆலோசித்து, ஊர்போமளவும் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள மற்றொன்றும் உபாயம் தோன்றாமல், இதோ பக்கத்தில் மிகப் பெரிதான பறவை படுத்திருக்கின்றதே, இதைக் கொன்று கையிலே கொண்டுபோனால் வழிப்போஜனத்துக்குக் குறைவில்லை; சீக்கிரமேகொன்று எடுத்துக்கொண்டு உடனே ஓடிப்போகவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

இந்தக் கவுதமன் இராத்திரி குளிரினால் வருந்தப்போகிறானே என்று அன்னுடைய சுகத்திற்காகப் பக்கத்தில் தீழுட்டிவைத்து அவனை மனமொத்த நேசனென்று நம்பிப் பக்கத்தில் அந்தக் கொக்கு தானும் படுத்திருந்தது. நன்றியற்ற நீசனாகிய அக்கொடியன் அச்சமயத்தில் எழுந்து அருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த அக்கினியினின் மூன்று கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்து அதனால் நம்பிப் படுத்திருந்த பறவையைக் கொன்றுவிட்டான். கொன்று மிகவும் மனங்களித்தவனாய் அதன்மேலுள்ள சிறகுகளையும் மயிர்களையும் பிச்சியெறிந்து அங்கிருந்த நெருப்பில் அதைச் சமைத்து மூட்டைகட்டிப் பொன் மூட்டையோடு அதையும் எடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடிப் போனான். அன்றும் மறுநாளும் கழிந்தன. அப்போது விருபாக்ஷன் தன் மகனை நோக்கி, பிள்ளாய், பட்சிராஜனான ராஜதருமன் எங்கேயோ தெரியவில்லை; அவன் நாள்தோறும் காலையில் பிரமதேவனை வணங்கிவரும்படி பிரமலோகத்திற்குப் போவது வழக்கம்; அங்கிருந்து வரும்போது என்னைப் பாராமல் ஒருநாளும் வீட்டுக்குப் போவதில்லை. இப்பொழுது இரண்டுநாளாயிற்று; அவன் நமது வீட்டுக்கு வரவேயில்லை. அதனால் என் மனது மிகவும் கலக்கமுற்றுத் தத்தளித்தின்றது. அவன் இருக்குமிடம் போய்ப் பார்த்து அறிந்து கொண்டு வரவேண்டும். ராஜதருமனுக்குத் தோழனெனப் பேரிட்டுப் பார்ப்பாணைப்போல ஒருவன் இங்கே வந்திருந்தானே, அவன் தன் குலதருமங்களை விட்டொழிந்த கிராதகன்; கெட்ட நடக்கையும் துஷ்டபுத்தியுமுடையவன்; பூததயை பச்சாத்தாப மில்லாதவன்; கள்ளர்களிலும் கடையானவன் என அவனைப் பார்த்தபோதே எனக்குத் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டது. அவன் ராஜதருமன் இருக்கும் இடத்திற்கே போயினானாகையால், ஒருவேளை அவன் கொலைசெய்துவிட்டானோவென என் மனம் பரிதவித்தின்றது. பிள்ளாய், நீ சீக்கிரமாய்ச் சென்று ராஜதருமன் உயிரோடு இருக்கிறானா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டுவாவென்று கட்டளையிட, ராக்ஷஸராஜன் மகன் பல அரக்கர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு ராஜதருமனிருப்பிடமான ஆலமரத்தை நோக்கி வினாந்தோடினான். அவ்விடத்தில் பார்த்தபோது ராஜதருமனில்லை; அதனுடலின் எலும்புக் கூடுமாத்திரம் கீழே விழுந்துகிடந்தது. அதுகண்டு, ராஜதருமன் கொலையுண்டு உயிரிழந்தானென நிச்சயித்துக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் விருபாக்ஷன் மகன் கவுதமனைப் பிடிக்கும்படி அவன் சென்ற வழி தேடிக்கொண்டு வெகுவேகமாய் ஓடினான். அதற்குள் கவுதமன் நெடுந்தூரம் ஓடிப்போகவில்லை; சமீபத்திலேதான் போய்க் கொண்டிருந்தான். இரண்டொரு நிமிஷத்தில் அரக்கர் அவனைப் போய்ப் பிடித்துக்கொண்டனர். சிறகு கால் எலும்பு ஒன்றுமில்லாத பறவையுடல் அவனிடத்திலிருக்கவே, சொத்துங் கையுமாய் அக்கொலைபாதகனான கள்ளனைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு அதிசீக

கிரமாய் அவர்கள் மேருவிரஜநகரம் வந்து சேர்ந்தனர். அவ்விடத்திலே ராஜதருமனது உடலையும், செய்நன்றிகொன்ற கொலைபாதகனான கவுதமனையும் அவர்கள் கொண்டுவந்து காட்ட, அதைப் பார்த்து விருபாக்ஷன் மிக்க விசனமடைந்து கோவென்று கதறலானான். ராஜசபையிலுள்ள மந்திரி பிரதானி முதலிய மற்றவர்களும் துக்கித்தார்கள். அதுகேட்டு ராஜமானிகையிலுள்ளவர் அனைவரும் அழத்தொடங்கினார்கள். குழந்தைகள் முதற்கொண்டு அப்பட்டணத்திலுள்ள ஆண் பெண் அடங்கலும் அச்செய்தியைக் கேட்டுச் சிந்தைகலங்கி நின்றார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

ஒலிகேட்பதெப்படி?

ஆகாயத்தில் இடியிடித்தது; கோட்டையில் குண்டுபோட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறோமல்லவா? ஆகாயத்தில் உண்டாகிற இடியோசையும், கோட்டையிலே வெடித்த குண்டோசையும், இவைபோன்ற பின்னும் பலவிதமான சத்தங்களும் பலமைல் தூரங்களுக்கு அப்பாவிருக்கிற நமக்கு எப்படிவந்து கேட்கின்றன என்பதைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம்:—

சத்தம் செல்வதற்கு வழி வாயுமண்டலமே யல்லவா? வாயுமண்டலத்தின் மூலமாய்ச் சத்தம் செல்வது எப்படியென்று பார்ப்போம். சில பிள்ளைகள் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவராய் வரிசையாக நெருங்கி நிற்பதாகவும், அவ்வரிசையில் கடைசியாய் நிற்பவன் சுவர் அல்லது கண்ணாடி ஜன்னலின் அருகே நிற்பதாகவும் நினைத்துக்கொள்வோம். அந்த வரிசையின் முதலில் நிற்கின்ற பிள்ளையை எவனாவது ஒருவன் பிடித்து மற்றவர்களுக்கு நேராய்த் தள்ளுவனாயின், அவன் இரண்டாவது பிள்ளையின்மேல் விழுந்து பிறகு தன் நிலையில் நிற்கிறான்; இரண்டாவது பிள்ளை மூன்றாவன்மேல் விழுகிறான்; மூன்றாவன் நான்காவன்மேல் விழுகிறான். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொருவனும் தனக்குப் பக்கத்திலிருப்பவன்மேல் விழுந்து தள்ளிப் பின்பு நிலைக்கிறான். கடைசிப்பிள்ளை தன் பக்கத்திலுள்ள சுவரின்மேலோ ஜன்னலின்மேலோ தள்ளப்படுகிறான்.

இவ்வாறே துப்பாக்கி வெடித்தாலும், இடியிடித்தாலும் அதனால் அவ்விடத்திலுள்ள வாயு அதிர்கின்றது. அந்த அதிர்ச்சி ஒரு பிள்ளை மற்றொரு பிள்ளையை வரிசையாய்த் தள்ளுகின்றமாதிரியே, முறையாய் வாயுவின் ஒரு அணுவிலிருந்து அதற்கு அருகிலுள்ள மற்றொரு அணுவைத் தொடர்ந்து வாயுமண்டலத்தினூடே செல்லுகின்றது. காதுக்கும் மூளைக்கும் உள்ளே துவாரமுண்டு. அதில் ஓரிடத்திலே மெல்லிய உறுப்பு ஒன்று இருக்கின்றது. அதைக் காதின் மேளமென்பார்கள்; வாயுவின் அதிர்ச்சி ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய்த் தாக்கிக்கொண்டே வந்து கடைசியில், கடைசிப் பிள்ளை சுவரிலோ ஜன்னலிலோ தள்ளப்படுவதுபோலவே, அந்த மேளத்தின்மேல் தாக்குகின்றது. ஆயின் இவ்வதிர்ச்சி பிள்ளைகள் ஒருவர்மேலொருவர் தள்ளப்படுவதுபோலன்றி அதிவேகமாய்ச் செல்லும். இவ்வாறு

காதின்மேளம் அதிர, அதனால் சுரோத்திரேந்திரிய நாடி அதிர்ந்து அதன் மூலமாய் மூளைக்கு எட்டுகின்றது. அப்போதுதான் நமக்கு ஒலி உணர்ச்சி உண்டாகும். இவ்வாயுமண்டலத்தின் அதிர்ச்சி எப்படி உணர்ச்சியாக மாறுகின்றதென்பீர்களோ, அதைக் கண்டறிந்தவர் எவருமில்லை; கடவுளுடைய அதிசயச் செய்கைகளுள் இதுவுமொன்றும்.

ஒலி ஓரிடத்தினின்றும் மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்லச் சிறிது காலதாமதமாகின்றதென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்: வண்ணத் துணி தோய்க்கிற துறையினின்றும் சிறிதுதூரத்தில் நின்று பார்ப்பாயாகில், அவன் துணியைப் பாரையில் அடிக்கும் ஒசையானது மறுபடியும் அறையும்படி அவன் துணியை உயரத் தூக்குமளவும் கேட்பதில்லையெனக் கண்டறிவாய். வண்ணத் தோய்க்கிற ஒசை நமது காதண்டை வர, மறுபடியும் அவன் துணியை உயரத் தூக்குமளவும் செல்லுகின்றது. இடியிடிக்கும்போதும் இதே திருஷ்டாந்தம் காணலாம்: ஒவ்வொரு இடியோசைக்கு முன்னும் மின்னொளி தோன்றக் காண்கிறோமல்லவா? மின்னும்போது இடித்த இடியோசை நம்மண்டை வர அந்நேரமாகின்றது. இதைக்கொண்டே இந்த இடி தீமை விளைவிக்கும், விளைவிக்காது என்பதைக் கண்டறிந்துகொள்ளலாம். மின்னிச் சிலநிமிஷங்கள் பொறுத்து இடியோசை கேட்குமாயின் அபாயம் அதிக தூரத்திலிருக்கிறதென்றும், மின்னினவுடனே இடியே... டால் அபாயம் அதிக நெருக்கத்திலிருக்கிறதென்றும் தெளிவாகும். இடியோசையைக் கேட்டுச் சிறிதும் அஞ்சவேண்டியதில்லை; மின்னல் ஏதும் தீமைசெய்யாமல் ஒதுங்கிப் போய்விடுமாயின், பிறகு உண்டாகும் ஒசை ஒருகெடுதியும் விளைவிக்காது.

வாயுமண்டலத்தில் ஒலி எவ்வளவு வேகமாய் ஓடுகின்றது; அதாவது ஒலியின் வேகம் எவ்வளவு என்பீர்களோ? ஒரு நிமிஷத்திற்கு 1,100 அடி ஒலி ஓடுகின்றது; சீதகாலத்தைவிட உஷ்ணகாலத்தில் அதிக வேகமாய் ஓடும். வாயுமண்டலத்தில் செல்வதினும் ஐந்துபங்கு அதிக வேகமாய்த் தண்ணீரில் செல்லுகின்றது; தண்ணீரிலும் இருமடங்கு அதிகமாக மரங்களினிடையே செல்லவல்லது.

“ஒரு சமயத்திலே லந்தன் நகரத்திலுள்ள ஒரு தோட்டத்திற்குச் சம்மட்டியோடுகூட ஒருவனை அழைத்துக்கொண்டுபோனேன். அங்கே நீண்ட இருப்புக்கம்பிகள் அநேகமிருந்தன. அவற்றுள் ஒரு கம்பியண்டை நான் காதைவைத்துக்கொண்டு அம்மனிதனைச் சிறிதுதூரத்தில் நின்று சம்மட்டியால் அதே கம்பியை அடிக்கும்படிச் செய்தேன். அவன் அந்தக் கம்பியில் ஓர் அடி அடித்தால் எனக்கு இரண்டு ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் என்னவெனில், சம்மட்டியடிப்பதினால் உண்டாகும் ஒசையானது ஒரேகாலத்தில் வாயுமண்டலத்தின் மூலமாயும் இருப்புக்கம்பியின் மூலமாயும் செல்லுகின்றது. இருப்புக்கம்பியில் அதிக வேகமாய்ச் செல்வதால், அவ்வழியாய் அந்த ஒலி முதலில் கேட்கின்றது; வாயுமண்டலத்தின் வழியாய்ச் சற்றுத் தாமதமாக வந்து கேட்கின்றது; வாயுவே இல்லாதபட்சத்தில் இவ்விதமாய் ஒலி ஒருபோதும் கேட்காது. உயர்ந்த மலையினுச்சி முதலான விடங்களைப்போல வாயு மிகவும் மெல்லியதாயிருக்குமிடங்களில் சத்தம் அதிக மெதுவாயிருக்கின்றது. சென்ற கோடைக்காலத்தில் ஆல்ப்ஸ்மலையின் உன்னதப் பிரதேசமாகிய ப்ளான்க் என்னும் சிகரத்திற்கென்று அங்கு ஒரு துப்பாக்கி வெடி தீர்த்தேன்; கீழே

ஹம்ப்ஷியர் கணவாயில் அதேமாதிரி வெடி எவ்வளவு தொனி உண்டாக்கியதோ, அதற்கு இந்தத் தொனி மிகவும் மெதுவாயிருந்தது. வாயு அதிக நெருக்கமாயுள்ள விடத்தில் ஒலி எவ்வளவு வேகமாய்ச் செல்லுகின்றதோ அவ்வளவு வேகமாகவே நெருக்கமில்லாதவிடத்திலும் செல்லுகின்றது; ஆனாலும் வாயு அடர்த்தியில்லாதவிடத்தில் தொனியின் வலிமை குறைந்து போகின்றது” என ஒரு சாஸ்திரி மொழிந்திருக்கிறார்.

வாயு அடர்த்திருக்கும் அடித்தளத்தில் வெடியோசை உரத்துக் கேட்கிறதென்பதற்கும், அப்படி அடர்த்தியில்லாத மலை முதலிய உன்னதப் பிராந்தங்களில் மெதுவாய்க் கேட்கிறதென்பதற்கும் நாமும் பல திருஷ்டாந்தங்கள் கண்டிருக்கிறோம். அவற்றுள் முக்கியமாய் ஒன்று சொல்லுகிறோம். காஞ்சிபுரம் தேவராஜசுவாமி சன்னிதியில் விசேஷமான உச்சவதினங்களில் வெடிகள் போடுவதை அநேகர் கண்டும் கேட்டுமிருக்கலாம். அதன் தொனி மிகவும் அதிகமானது. அக்கோயிலுக்குள் போடுற வெடியோசை அங்கிருந்து 10—15மைல் தூரத்துக்கப்பாலும் கேட்பதுண்டு; அதேவெடியை ஸங்கிராந்தி பார்வேட்டைக்காக மேற்படி வரதராஜசுவாமி ஜீயர்புரம் என்கிற சீவரத்தாமலைக்கு எழுந்தருளும்போது அம்மலேமேல் வெடிக்கிறார்கள்? ஒசை மிகவும் மெதுவாயிருக்கின்றது. இதனால் வாயுவின் அடர்த்தியே ஒசைக்குக் காரணமெனத் தெளிவாகின்றது; வாயுவில்லாத விடத்தில் ஒசையே கிடையாது.

முதற்பிரிவில் நாம் சொன்ன பிள்ளைகளின் வரிசையை இப்பொழுது மறுபடியும் சற்றுக் கவனிப்போம். சுவரில் தாக்கிய கடைசிப்பிள்ளை நிலையில் நின்று திரும்பவும் தன் பக்கத்திலுள்ள பிள்ளையைத் தள்ளுவதாக வைத்துக்கொண்டால், இந்தத் தள்ளுதலும் முன்போலவே அப்பிள்ளைவரிசையின் துணிமுதல் அடிவரையில் முறையே தொடர்ந்துசெல்லும். அத்தன்மைபாகவே ஒலியுண்டாக்குகிற வாயுவின் அதிர்ச்சியானது எதிரிலுள்ள ஒரு சுவரில் தாக்குமாயின், அது அங்கிருந்து திரும்பிவந்து பிரதித்தொனியாகக் கேட்கும். முதலில் உண்டாகும் ஒலி எவ்வளவு வேகமாய்ச் செல்லுமோ அவ்வளவு வேகமாகவே பிரதித்தொனியும் செல்லுகின்றது. இவ்விதமாய் எதிர்த்தொலிக்கும் தன்மையுள்ள வீடு அல்லது மலையிலிருந்து 2,200 அடி தூரத்தில் ஒரு பீரங்கி சுட்டதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது ஒலி உண்டாகிப் பிரதித்தொனி கேட்க எவ்வளவுகாலம் செல்லுமெனின், வெடிதீர்த்தவிடத்திலிருந்து வீட்டுச்சுவருக்கு 2,200 அடியும் அங்கிருந்து திரும்பி அவ்விடத்திற்கு 2,200 அடியும் ஆக 4,400 அடிதூரம் செல்லவேண்டுமல்லவா? ஒலியின் வேகம் ஒருநிமிஷத்திற்கு 1,100 அடி ஆகையால் அதன் எதிரொலி கேட்க 4 நிமிஷம் செல்லும். இவ்வாறே முதலில் உண்டாகிய பிரதித்தொனியானது திரும்பவும் மற்றொரு பொருளின்மேல் தாக்கித் திரும்பிவந்து இரண்டாந்தரமும் வேறொரு பிரதித்தொனி உண்டாக்கக்கூடும். “ரயின் நதியில் படகேறி வினோதமாய்ச் செல்லும்போது, பெரும்பாறைகளால் கரை அதிக உயரமாயிருக்குமிடங்களில் துப்பாக்கி வெடித்தால், அவ்வொலி ஒருபக்கத்துக்கு ஒருபக்கம் எதிர்த்து எதிர்த்துப் பலதரம் தாக்கிக் கடகடவென்று விடாது நெடுநேரம் இடியிடிப்பதுபோலப் பல பிரதித்தொனிகள் உண்டாக்கும். ஸ்விட்ஸர் லாந்திலுள்ள மலைக்குகைகளில் மனிதர் பேசுவதினால் உண்டாகும் பிரதித்தொனிகள் கூட வெகு அதிசயமாயிருக்கின்றன. அங்கே ஒரு சிறு பையன்

ஒரு பாறைமேல் உட்காந்து ஆடுமேய்த்துக்கொண்டே பாட்டுப்பாடுவான். அவன் பாட்டோசை அங்குள்ள மலைக்கணவாயெல்லாம் நிறைந்து ஒலிக்கும்” என்று ஒருவர் சொல்லுகிறார். மேல் திருப்பதியில் சுவாமி தரிசனத்திற்குப் போகிற இந்துக்கள் அம்மலைமேல் அம்மையார் காணாது என்னும் இடத்தில் “அம்மையாரே” என்று உரத்துக் கூவினால் “ஏன்” எனப் பதிலொலி கேட்பதை இவ்விடத்திலும் அநேகர் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கிறார்களல்லவா?

இத்தன்மையாக எதிரொலிப்பது கனபதார்த்தங்கள் மாத்திரமேயல்ல; மேகங்களும் எதிர் ஒலிக்கின்றன. இடியிடித்தபிறகு வானத்தில் குமுறுதல் உண்டாகின்றதே; அதற்குக் காரணம் இதுதான். பீரங்கி வெடிதீர்க்கும்போது ஆகாயம் நிர்மலமாயிருக்குமாயின் பிரதித்தொனியே இல்லாமல் அதனோசை கூர்மையாயிருக்கும். ஆகாயத்தில் மேகமடர்ந்திருக்குமாயின், அவ்வெடியோசை மேகமண்டலத்தில் தாக்கிப் பல பிரதித்தொனிகள் உண்டாக்குகின்றது. ஒலி ஒரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்திற்குச் செல்லும்போது அவ்வவ்விடத்திற்கேற்றபடி சொற்பமோ அதிகமோ மறுத்தொலிக்கின்றது. வாயு இலேசாயிருக்குமிடத்திலிருந்து கனத்திருக்குமிடத்திற்குச் சென்றாலும் சத்தம் ஒருவாறு பிரதித்தொனிக்கும்.

மூங்கில்.

உஷ்ணதேசங்களில் மிகுதியாக விருத்தியாகின்ற பலவகைப் புதர்களில் மூங்கிற்புதர் மிகவும் சிறப்பானது. இத்தேசத்தில் விதம் விதமான விருக்ஷவகைகள் உற்பத்தியாகின்றனவாயினும், அவற்றுள் பார்க்க வெகு விசித்திரமாயும், மனிதர்களுக்கு மிக்க உபயோகமாயுமிருப்பது மூங்கில். மூங்கிலானது பெரிய கொடிக்கம்பம் நாட்டியதுபோல் ஆகாயமளவி உயர்ந்து அற்புதமான காட்சி அளிக்கின்றது. ஆனாலும், நாம் நாள்தோறும் காலின்கீழ் அலக்ஷியமாய் மிதித்துக்கொண்டு நடந்துபோகிற புற்களும் அதுவும் ஒரே ஜாதியேயன்றி வேறல்ல. ஆதலின் நாம் மூங்கிலைப் பெரிய புல் மரமென்றே சொல்லலாம்; மூங்கிலும் தனாலிலே வணங்கிப் படர்கின்ற புல்லைப்போலவே உள்ளே குழலாகி இடையிடையே கணுக்களுடன் நீண்டு கூரிய இலைகளுள்ளதாயிருக்கின்றது.

மூங்கில் நீளமாய்க் கொடிமரம்போல் உயர்ந்து நுனியில் பசுமையான இறகுபோன்ற இலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பருத்து வளர்வதால் அதை வடிவத்தில் தென்னமரம் பனைமரங்களுக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்வார்கள். முதலில் ஒரு மூங்கிலைத் தனாலிலே நடடால் அது வேரூன்றி உயரமாய் வளர்வதுமாத்திரமேயன்றி அதன் கீழே பல முளைகள் கிளம்பி அவை யாவும் உயர்ந்து

வளர்ந்து கடைசியில் ஒரு பெரும்புதராகும். மூங்கில் முளை கிளம்பிச் சிறிது உயரம் வளருமளவும் அதில் முள்ளுகள் அத்தனையாயிரா; இலைகளுமிரா. வளரவளர முள்ளுகளோடுகூடக் கணுக்குக்கணு பல கிளைகள் புறப்பட்டு ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துகொண்டு பெரும்புதராகி மனிதர் உட்புகுவதற்கு அசாத்தியமாகிவிடும். ஒரே வித்தினின்றும் கிளம்புகின்ற ஆலஞ்செடி நாளளவிலே விழுதுகள்விட்டு வெகுதூரம் ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதுபோல மூங்கிலும் சுற்றி ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்ப் பல முளைகள் கிளம்பி முதலில் ஒரு மூங்கிலிருந்தவிடம் சிலநாளையில் ஒரு பெரிய புதராகிவிடும். பலவாறு சொல்லியென்ன? ஒரு மூங்கிலிலிருந்து ஆயிரம் பதினாயிரம் கம்பிகள் உற்பத்தியாகும்.

கெட்டிமூங்கிலெனவும் போல்மூங்கிலெனவும் மூங்கில் இரண்டு விதம். கெட்டிமூங்கில் இத்தேசத்து மேற்குமலைத்தொடர்களில் மிகுதியாக வளர்கின்றது. போல்மூங்கில் நன்றாய்ப் பருத்து அதிக உயரம் வளரும். கெட்டிமூங்கில் அத்தனை பருமனும் பருப்பதில்லை, ஆயினாலு உயரமும் உயர்வதில்லை.

மூங்கில் உற்பத்தியாவது உஷ்ணதேசங்களிலேதான். இத்தேசத்தில் ஆற்றோரங்களிலும் மலைப்பிராந்தங்களிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் மிகுதியாக வளர்கின்றது; சீனாவிலும் இப்படியே தான் பலவிடங்களிலும் உற்பத்தியாகின்றது. தென்அமெரிக்காவிலே சமநிலங்களிலும் ஆந்திஸ் மலைச்சாரல்களிலும் மூங்கிற்புதர்கள் வெகு விசேஷம். அத்தேசத்தவர் அதைச் சோளம் கரும்பு இவைகளுக்கு இரண்டாவதாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மூங்கிற்புதர்களைப்போன்ற அழகிய காட்சி வேறுண்டோ? இருபுறமும் ஒழுங்காய் மூங்கிற்புதர் வளர்ந்த சாலைவழியே ஒரு வன் செல்வானானால், மேலே பச்சிலைகள் முடைந்து கூடாரம் போட்ட ஒரு மகாமண்டபத்து மத்தியில் செல்வதுபோல அவன் மனது பேராந்தமடைந்து பூரிக்கும். ஒரு பெரிய மூங்கிற்புதரில் அடியிலுள்ள கிளைக்கொம்புகளையெல்லாம் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால் இயற்கையாய் அமைந்த அழகிய ஒரு ஆயிரக்கால்மண்டபம்போலக் காணப்படும். இப்புதர்களிலே பலவிதமான பறவைகள் வாசஞ்செய்கின்றன. மற்றவிடங்களைவிட மூங்கிற்புதர் குரங்குகளுக்குச் சவுக்கியமான வாஸஸ்தானமென்கிறார்கள். மூங்கிற்குருத்து குரங்குகளுக்கு இனிப்பான ஆகாரம். மூங்கிலின் வேர் மெல்லியதாயிருக்கின்றதாயினும் மிகவும் உறுதியானது. மூங்கிற்குருத்து பூமியினின்று கிளம்பும்போது மிகக் கூர்மையான ஈட்டிபோலப் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்படும். சில மூங்கில் பூமியிலிருந்து புறப்பட்டுப் பூர்த்தியாய் வளரவேண்டிய உயரம் வளருகிறவனாயில் கிளைக்கழிகள் ஒன்றுகூடப் புறப்படாமல் ஒரே ஒழுங்காய் நீளுகின்றன. நன்றாய் முற்றிய மூங்கிற்கணுக்கள்,

யர்ணமத்தகம் முதலிய விடங்களில் முத்துக்கள் அகப்படுவதுன் டென முன்னோர் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவ்விடங்களாவன:—

“தந்தி வராக மருப்பிபி பூகர் தழைதனி
நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நன்னிமின்றர்
கந்தரஞ் சாவி கழைக்கன் லாவின்பல் கட்சேவிகார்
இந்து வுமீழ் கராமுத்த மீது மிருபதமே.”

மூங்கில் மற்றப் பொருள்களைப்போல் அல்லாமல் மனிதர்களுக்குப் பலவகையில் உபயோகமானது; வீடுகள்கட்டவும் பந்தல் போடவும் எளிதானவர்களுக்கு மூங்கில் இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. பெரியமூங்கில்கள் பந்தற்காலகளுக்கும் வீட்டுக்கம்பங்களுக்கும், மெல்லிய மூங்கில்கள் மேலேவரிச்சல்களுக்கும் வாகைகளுக்கும் உபயோகமாகின்றன. இவ்விந்துதேசத்தைப் போலவே சீனா, ஜபான்தேசங்களிலும் மூங்கிலை இத்தன்மையான பல கட்டவேலைகளுக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றனர். பெரியமூங்கிலைத் துண்டுதண்டாக நறுக்கித் தண்ணீர்ப் பாத்திரங்களாகவும் அளக்கும் படுகளாகவும் செய்துகொள்வார்கள். பின்னும் பலவிதமான தட்டுமுட்டுகள் செய்யவும் பாய்முடையவும் மூங்கில் உதவுகின்றது. படுப்பதற்கு ஒருவிதமான கட்டில்கூட மூங்கிலால் அமைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சாரங்கள் கட்டவும் சிறிய நீர்த்தாக்குகளைக் கட்டக்கப் பாலம் அமைக்கவும் மூங்கில் உதவியாகும். கப்பலுக்குப் பாய்மரங்களாகவும் மூங்கில் உதவும். தண்ணீர்பாய்ச்சக் குழாயாகவும் மூங்கிலை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இத்தேசத்தார் ஆதிகாலந்தொட்டுப் பல்லக்குக்களைகளாகவும் விற்கொம்புகளாகவும் உபயோகப்படுத்திவருவதும் மூங்கிலே. மூங்கிலை நமக்கு இஷ்டமானபடி வளைத்து வேண்டியகாரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம். சிங்காரப்பந்தல் முதலிய சித்திரவேலைகள் செய்வதற்கும் மூங்கில் உதவியாகும். மெல்லிய மூங்கில்கள் குடைக்காம்புகளாகவும் சிறிய கைத்தடிக்களாகவும் உதவுகின்றன. மூங்கிலின் உபயோகங்களில் சிலவற்றையே இங்கு எடுத்துச்சொன்னோம்; இத்தன்மையான பற்பலகாரியங்களுக்கும் மூங்கில் உபயோகமாகின்றது. சீனதேசத்தார் மூங்கிற்குருத்தினின்றும் ஒருவகையான மெல்லிய காகிதம் செய்கிறார்கள். மூங்கிலைக்குக் குட்டற்கூலி, வயிற்றுவலி, ரத்தப்பிடிப்பு முதலிய நோய்கள் நீங்கும். மூங்கிலிரிசி பாயலம் பலகாரம் முதலியவை செய்வதற்கு உபயோகமாகும்; ரத்தபித்தரோகம், விபரீதசுரம், நேத்திரநோய் இவைகளை நீக்கும்.

“உதிரித்தந் தீர்க்கு மோங்குசுத் திற்கு
மதிரவரு கண்ணே யதற்கும்—புதிதாகக்
கஞ்செய லாகுங் கருநிறந் றுண்டியுமாகு
செஞ்சிலம்பார் மூங்கி லிரி.”

பரோபகாரம் செய்யப் பின்வாங்காத பெருமாட்டி.

பெருமாட்டி

இத்தேசத்தில் ஸ்திரீகள் வீட்டிலேயேயிருந்து தந்தம் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைக் கருத்தாய் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளிப்படாமல் அடக்கமாயிருப்பதே அவர்களுடைய தருமமெனக் கருதப்பட்டிருக்கின்றது. ஐரோப்பாக்கண்டத் தாருடைய கொள்கையோ அப்படிப்பட்டதன்று; ஸ்திரீகளும் புருஷர்களைப்போலவே சகல கலைகளையும் கற்று வெளியேவந்து லோகோபகாரமான பல காரியங்களையும் செய்துவருவது ஐரோப்பாவிலுள்ள பல தேசங்களிலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. அவ்வண்ணமே அங்குள்ள பல பெருமாட்டிகள் தம்முடைய சவுக்கியத்தையும் பாராமல் பரோபகாரமே பெரிதென நினைத்து வறுமையினாலும் வியாதியினாலும் வருந்துகின்றவர்களை உபசரித்து மிகப் பெருமைகொற்றிருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட பெருமாட்டிகளுடைய வரலாறுகளை யெடுத்துரைப்பது இத்தேசத்தவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாகுமெனக் கருதி; அவர்களுள் சிறப்புற்றவரான நைதிங்கேல் என்பவருடைய வரலாற்றை ஒருவாறு அடியில் எழுதுகிறோம்:—

உலகத்தில் ஒருவர்க்கு உபசாரம்செய்வதே கடினமானது; அதிலும் நோயாளிகளுடைய பக்கத்திலிருந்து அவர்களுடைய மனதுக்கிசையப் பத்தியும் பரிசாரங்கள் கொடுத்து அவர்களை அன்பாய் ஆதரிப்பது மிகக் கடினமானது. வியாதியினும் தலைநோய்காய்ச்சல் முதலியன அத்தனை வருத்தமானவை அல்ல; கை கால் முதலிய உறுப்புகள் அறுப்புண்டு எழுந்திருக்கத் திராணியற்று உடம்பெல்லாம் புண்பட்டுப் பரிதபிக்கின்றவர்களைப் பரிவுடன் காத்துக்கொண்டிருப்பது மிகவும் கடினமானது என்பது யாவர்க்கும் தெரிந்தவிஷயமே. இப்படிப்பட்ட கடினமான காரியங்களையும் கைகூசாமல் செய்து புகழ்பெற்றவன் இப்பெருமாட்டி.

இவன் 1820-ஆம் பிளாரென்ஸ் நகரத்தில் பிறந்தவன். இன்காரணமாக இவளுக்கு பிளாரென்ஸ் நைதிங்கேல் (Florence Nightingale.) எனவும் பெயர் வழங்குகின்றது. இத்தாலியாவிலுள்ள பிளாரென்ஸ் நகரத்தில் பிறந்தவளான இவ்விளங்குநிலுள்ள டாப்பி என்னும் மாகாணத்திலேயே குடியாயிருந்தாள். உபத்திரவப்படுகிறவர்களுக்கு உபசாரம்செய்வதிலேயே அவளுக்கு எப்போதும் விருப்பம் அதிகம். ஆதலின் அத்தொழிலை ஒழுங்குபடுத்தி விருத்தி செய்வதற்கு நோயாளிகளுடைய வருத்தங்களைத் தணிக்கவேண்டுமென்று அதற்காகவே அவள் வெகுவாய்ப் பாடுபட்டாள்.

ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜர்மனியேசத்திலுள்ள னான் என்னும் நகரிகளில் ஒரு சிறு கிராமத்திலே பெரிய கட்டடமொன்றுண்டு. அது ஸ்கிள்கள் நோயாளிகளை உபசரிக்கும் தாதித்தொழில் கற்கப் பழகுமிடம். அந்தக் கிராமத்திலும் சுற்றுப்பட்ட கிராமங்களிலும் உள்ள நோயாளிகளெல்லாம் அவர்களுடைய உபசாரணையைப் பெறும்படி அவ்விடத்துக்கு வருவார்கள். அப்படிப்பட்ட தொழில் பயிலுமிடம் இங்கிலாந்திலே கிடையாது. ஆனதுபற்றி ஜர்மனி சேசத்திலுள்ள தாதித்தொழில் பயிற்சாலைக்குச் சென்று கைநித் கேல் பெருமாட்டி 1851-ஆத்தில் அவ்விடத்திலே மூன்றுமாத காலம் வேலைசெய்துவந்தான். அம்மூன்றுமாதமும் அவருக்கு வெகு சந்தோஷமான மாதங்களாயிருந்தன. அங்கிருந்த காலத்தில் நோயாளிகளை உபசரிப்பதாகிய தாதித்தொழிலுக்கு அவர்கள் ஏற்படுத்திய சிறந்த விதிகளைக் கற்றறிந்து, பெரிய வைத்திய சாலைகளில் நோயாளிகளை உபசரிக்கும் தாதியாய் இருந்து நிர்வகிக்கும் விதம் இப்படிப்பட்டதென்பதையும் நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டான். அங்கிருந்து இங்கிலாந்திற்குத் திரும்பிவந்தபின் அவ்விடத்திலே லந்தன்நகரத்திலுள்ள ஸ்கிள்கள் வைத்தியசாலைக்குத் தலைவராய் அமர்ந்தான்.

அவன் செய்த நற்பெய்கைகளை எடுத்துரைப்பதற்கு முன்னதாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமொன்றுண்டு; அதைக் கொஞ்சம் கவனமாய்க் கேளுங்கள்.—

ஐரோப்பாவிலே பல வருஷகாலமாய் ருஷியாதேசத்தார்க்கும் துருக்கிதேசத்தார்க்கும் கலகம் நடந்துகொண்டேயிருந்தது. கடைசியில் ருஷியர் துருக்கியின்மேல் படையெடுத்துச் செல்ல, துருக்கியரும் அவர்களை எதிர்க்க, அவ்விருதிருத்தார்க்கும் போர் உண்டாயிற்று. இப்போர் உண்டாவதற்கு முன்னமே ஒரு சமயத்தில் அங்கிலேயரும் பிரான்சியரும் துருக்கியர்க்குப் பிறர் உதவி வேண்டியிருக்கும் பக்சத்தில் அக்காலத்தில் தாங்கள் தடையின்றி வந்து கைகொடுப்பதாக உறுதிமொழி கொடுத்திருந்தனர். இப்பொழுது துருக்கியர்க்கு உதவி அவசியமல்லவா? அதலின் அச்செய்தி கேட்டவுடனே அங்கிலேயரும் பிரான்சியரும் எவ்விதமான வது அவர்களுக்குப் போர் உண்டாகாமல் சமாதானப்படுத்தவேண்டுமென வெகு துரிதமாக நீராவிக்கலங்களை ஒட்டிக்கொண்டு முன்னும் பின்னுமாய்க் கருங்கடலிற் புகுந்து சமாதானம் பேசப் பார்த்தார்கள்; கூடாமற்போயிற்று. அதனால் அவ்விருவரும் சண்டைக்குவேண்டிய சேனைகளை அனுப்பினார்கள்.

இவர்களுக்குப் போர் நடந்தவிடம் யாதென்பீர்களோ? ருஷியாதேசத்துக்குத் தெற்கே கிரியியா என்று ஒரு பரியாயத்திவ் உண்டு, அந்தத் திவிஸ்தான் இப்போர் நடந்தது. அந்தத் திவிஸ்பிரதான நகரமாகிய லிபாஸ்தபுல் பட்டணத்தைப் பிடித்துக்

கொண்டால் பிறகு கருங்கடலில் ருஷியருடைய பலம் ஒங்க மாட்டாது எனத் தெரிந்து, துணையாய் ஒன்றுகூடிய அங்கிலேயர் பிராஞ்சியர் துருக்கியர் இம்மூவருடைய சேனையும் முதலில் அப்பட்டணத்தையே தாக்கவேண்டுமென்று அதை நோக்கிச் சென்றன. அப்பட்டணத்துக்கு அருகில் ஒரு நதி பெருகுநின்றது; அதற்கு இப்புறத்தில் இச்சேனைகள் நின்றன. ருஷியருடைய சேனை எதிர்க்கையிலே உயரமான கற்குன்றின்மேல் வெகு பராக்கிரமத்துடன் வந்து நின்றது. தாங்கள் பிரங்கி வெடித்ததுக்கொண்டே இருக்க அதை எதிர்த்துக்கொண்டு அங்கிலேயரும் பிரான்சியரும் துணிந்து அந்நதியைத் தாண்டிவரமாட்டார்கள் என்று நினைத்து ருஷியர் தைரியமாயிருந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் இதற்குச் சலிப்பவர்களல்லர். சேனை ஆற்றைக்கடந்து செல்லும்படி உத்தரவுபிறந்தது. உடனே அப்படையாட்கள் வெகு தைரியமாய் அவ்வாற்றிலிறங்கி அதைக் கடந்து சென்று எதிர்க்கரைசேர்ந்து ருஷியர்களுடைய பலமான பிரங்கி வெடிகளுக்கும் பின்னவாங்காமல் அங்கிருந்த மேட்டெத்தாக்கில் ஏறினார்கள். ருஷியர்களும் வெகு தைரியசாலிகளேயாயினும், செம்மையாக நடத்தப்படாமல் 'சேனாபதியில்லாத சேனை பாழ்' என்றபடி தோற்றுப் பகைவர்களுக்குப் புறங்காட்டி ஒடிப்போயினர். அங்கிலேயர் வெற்றிபெற்றனர். அவர்கள் ஜயபேரியடித்து சந்தோஷத்தால் இளைந்த இளைச்சல் தோற்று ஒடுகின்ற ருஷியருக்கு எரிசிற உடம்பில் எண்ணெயைக் காய்ச்சி ஊற்றினதுபோலிருந்தது. அங்கிலேயப் படையாட்கள் இவ்வாறு வெற்றிபெற்றார்களாயினும், அவர்களில் கொலைபுண்டவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் மூவாயிரம்போர் போர்க்களத்தில் விழுந்துவிட்டார்கள்.

இப்படி ஜயம்பெற்ற சந்தோஷசமாசாரம் வந்தபோது இங்கிலாந்தில் அனைவரும் போரந்தமடைந்தார்கள். ஆயினும் அவ்வாந்தத்தோடுகூடக் கொஞ்சம் துக்கமும் கலந்தது; ஏனெனின், போர்க்களத்தில் படையாட்கள் அநேகர் படுகாயப்பட்டு மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ரணகளத்தில் அடிபட்டவர்களுக்கு மருந்துவைத்து காயம்கட்டி அவர்களை வைத்தியசாலைகளுக்குக் கூடாரங்களுக்கும் எடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டுமென்று அங்கிருந்த வைத்தியர்கள் இரவெல்லாம் பாடுபட்டுப் பார்த்தார்கள், அவர்களால் சாத்தியப்படவில்லை. அந்த அமர்க்களத்தில் எண்ணிறந்தபோர்கள் அடியுண்டு விழுந்துகிடக்கிறார்களே, அத்தனைபோர்க்கும் வைத்தியம்செய்யப் போதுமான வைத்தியர்களில்லை; வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறபடி நோயாளிகளை உபசரித்துக்கொண்டு வைத்தியசாலையைக் காத்துக்கொள்ளத்தக்க தாதிமார்களுமில்லை. ஆகவே வைத்தியர்களும் தாதிர்களும் விசேஷமாய் வேண்டுமென்ற கூச்சல் உடனே இங்கிலாந்திலே போய்ச்

சேர, தக்ஷணமே அவர்கள் அதற்குப் பதில் அனுப்பினார்கள். அந்தேசத்து ஸ்திரீகள் அநேகர், தாங்கள் அவ்விடத்துக்குச் சென்று அங்கே அடிபட்டு விழுந்துகிடக்கிற படையாட்களுக்குப் போதுமான உபசாரம்செய்வதாக துணைத்தனத்தாகக் கேட்டுக்கொள்ள, அவர்கள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அதை அங்கீகரித்தார்கள்.

அப்படி தாமே வேண்டிக்கொண்டவர்களுள் நைதிங்கேல் பெருமாட்டி முதன்மையானவள். இவ்விஷயத்தில் அவள் நன்றாய்ப் பழகித் தேறினவளென எங்கும் பிரசித்தமாய்த் தெரியுமாகையால் அவளிடத்தில் நம்பிக்கைகொண்டு மற்றெல்லாத் தாதிமாருக்கும் அவளே தலைமையாயிருக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்தனர். இவ்விஷயத்திற்காகத் தாமே விண்ணப்பம்செய்து வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டவர்கள் அநேகம்பேர். ஆனபடியினால் அவர்களுள் தகுந்தவர்களாய்ப் பார்த்துத் தமக்கு வேண்டியவர்களைத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்வதே மிகக் கடினமாயிருந்தது; கடைசியில் எப்படியோ அக்காரியம் நிறைவேறிற்று. உடனே ஒருநாள் நைதிங்கேல் பெருமாட்டி முப்பத்தேழு தாதிமார்களுடன் கூட இங்கிலாந்தின் தென்கீழ்த்திசையிலுள்ள போக்ஸ்டன் துறையில் நீராவிக்கலமேறிக் கடலில் கிழக்குமுகமாய்ச் சென்றாள். தென்கிழக்குமுகமாகச் சென்று பிரான்சுதேசத்து பொலோன் துறையிலிறங்கி அத்தேசத்தவர்களால் வெகு மேன்மையாகக் கொண்டாடப்பட்டு மறுபடி பிரான்சுதேசத்துத் தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள மார்ஸெயில்ஸ் நகரத்தில் கப்பலேறி அங்கிருந்து கான்ஸ்தாந்தினோபில்நகரம் போய்ச் சேர்ந்தாள். பிரான்சுதேசத்தார் அடிபட்டுப் புண்பட்ட தங்கள் தேசத்துப் படையாட்களுக்கு வேண்டிய பரிசாரகப்பெண்களை முன்னமே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

நைதிங்கேல் பெருமாட்டி போய்ச்சேர்ந்த தினத்தில் ஒரு மகாயுத்தம் நடந்தது. ஆயினும், அவ்வுயுத்தத்தில் பிசகான கட்டளை யொன்று பிறந்ததனால் அங்கிலேயப் படைவீரர்கள் அநேகர் உயிர் இழந்துபோயினர். அதுபற்றி மறுநாளும் பெரும்போர் ஒன்று நடத்தப்பட்டது. அன்று காலையில் மூடுபனி நன்றாய் மூடிக்கொண்டிருந்தது. பக்கத்திலிருப்பவர்களுக்குக்கூட ஒருவர் முகம் ஒருவர்க்குத் தெரியவில்லை. அன்று காலையில் ருஷியர்கள் தங்கள் புறத்தில் வெற்றியுண்டாவது நிச்சயமெனத்துணிந்து செவ்வையாய் உதயமாவதற்கு முன்னமே அங்கிலேயர் தளமிறங்கியிருந்த மேட்டுத் தாக்கை நோக்கி எதிர்த்துச் சென்றார்கள். அங்கிருந்த அங்கிலேயப் படை மிகவும் சொற்பம். மூடுபனியினால் ருஷியர்கள் நெருக்கமாய் வந்து தங்களைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமளவும் அவர்கள் வருவதைப் பற்றி அங்கிலேயர்க்கு யாதொன்றும் தெரியாமலேயிருந்தது. உடனே சண்டைக்கு ஆரம்பமாக, அங்கிலேயப் படையாட்கள் வெகு தைரியமாய் எதிர்த்துத் தாங்களிருந்த குன்றின்மேல் ருஷி

யர்கள் ஏறிவரவொட்டாமலே தடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்று முழுதும் அச்சண்டை ஓயவேயில்லை. கடைசியில் அங்கிலேயப் படைவீரர்களெல்லாம் ஓய்ந்துபோகிற தருணத்தில் பிரஞ்சுப் பட்டாளம் ஒன்று வந்துசேர, அவர்களால் அடியுண்டு எதிர்நிற்கமாட்டாமல் ருஷியர்களெல்லாம் ஓடிப்போனார்கள். இந்த யுத்தம் சேனாபதிகள் சேர்ந்து அல்ல; கேவலம் படையாட்களே சொற்பமாய்க் கூடிப்பெற்ற ஜயமாகையால் பேதாமாற்று என்று இதை விசேஷமாய்க் கொண்டாடுவார்கள்.

இந்த யுத்தங்களில் காயப்பட்ட படையாட்களை அருகிலுள்ள ஸ்குத்தேரிப்பட்டணத்து வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அப்பொழுதுதான் அவ்விடத்துக்கு நைதிங்கேலும் போய்ச்சேர்ந்தாள். அவ்வைத்தியசாலையிலே போரில் புடைபட்டுப் புண்ணு வர்கள் முன்னமே நிறைந்திருந்தார்கள். அந்த நோயாளிகளின் தொகை இரண்டாயிரத்துக்குக் குறைவில்லை; இரண்டு மைல் தூரம் நோயாளிகளுக்குப் பாய்கள் போட்டிருந்தன. இந்தப் புதுயுத்தத்தில் காயப்பட்டவர்களும் அவ்விடம் போய்ச்சேர, இவர்களுக்கு இடமகப்படாமல், முன்புறத்திலிருந்த கூடத்திலும் தாழ்வாரங்களிலும் நடக்கிறபாதைகளிலும் நெருக்கமாய் அவர்களைப் படுத்திருக்கச் செய்தார்கள்.

நைதிங்கேலும் அவளைச்சேர்ந்த பல தாதிமார்களும் தங்களுக்கு உபசரிக்க வந்ததைப்பார்க்க அந்நோயாளிகளுக்கு வெ்கு சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. அதுவரையில் அவர்கள் ஒருநாளும் வைத்தியசாலையில் ஸ்திரீகளால் உபசரிக்கப்பட்டதில்லை; எல்லாம் புருஷர்களாலேதான். அந்தப் புருஷர்களுள் அநேகர் மிகவும் முரடர்கள்; சிலர் நோயாளிகளின் வருத்தமும் நோயின்தன்மையும் தெரியாமல் புண்களுக்குத் தக்கபடி மருந்து வைத்துக்கட்டி உபசார்திசெய்யத் திறமையற்றவர்களாயிருந்தனர். இப்பொழுதுவந்த இந்தத் தாதிமார்களோ அப்படியில்லை; வெகு ஆதரவாய் ஒவ்வொரு நோயாளியினுடைய படுக்கையண்டையிலும் சாந்தமாயும் துரிதமாயும் போய் அவரவர்க்கு வேண்டியபடி ஓய்ச்சல் ஒழிவில்லாமல் உழைத்தார்கள். சில படையாட்கள் தாங்கள் படுத்திருக்குமிடம் இன்ன தென்பதுகூடத் தெரியாமல் அவ்வளவு பிரஞ்ஞைதப்பி விழுந்திருந்தனர்; இவர்கள் போய்த் தக்கபடி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தபிறகு அவர்கள் கொஞ்சம் பிரஞ்ஞைவந்து, தாம் அப்போது படுத்திருக்குமிடம் போர்க்களமல்ல; வைத்தியசாலையென்றும், நைதிங்கேல் பெருமாட்டியோ அவள்வகையிற் சேர்ந்த வேறு யாரோ ஒருவரால் தாம் கவனமாய்ப் பார்த்து உபசரிக்கப்பட்டு வருகிறார்களென்றும் தெரியவந்தது. அப்போது அந்தத் தாதிமார்களுக்கு உண்டான வருத்தம் இவ்வளவவ்வள

வல்ல; அங்கே அவர்களுக்குச் செவ்வையான உணவு கிடைக்கவில்லை. அந்தத் துருக்கிதேசத்து ரொட்டி வாயில் வைக்கக்கூடாத படி அவ்வளவு புளிப்பாயிருந்தது, வெண்ணையும் நல்லதாய்க் கிடைக்கவில்லை. மாமிசமோ மாட்டுத்தோல்போல் இருந்ததென ஒருவர் சொல்லுகிறார்.

என எப்படியிருந்தாலும் தாதிமார்கள் இராப்பகல் ஓயாமல் வேளைவருதபடி நோயாளிகளுக்கு மருந்துகொடுப்பதும் காயங்களுக்குக் கட்டுக்கட்டுவதும், அவரவர்க்குத் தாகமெடுக்கும் வேளையில் தண்ணீர் முதலியவை கொடுத்து உபசரிப்பதுமாய் வைத்தியர்களுடைய உத்தரவுதப்பாமல் அக்காரியங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நோயாளியினிடமிருந்து மற்றொரு நோயாளியின் இடத்திற்குப் போக இடையே வழிகூடக் கிடையாது. அவ்வளவு நெருக்கமாய் அவர்கள் படுத்திருந்தார்கள். இருக்கிற சொற்ப இடத்தில் அங்கங்கே வைத்தியர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கடித்தங்கனாள் குணப்படுத்தக் கடினமாயிருக்கின்ற நோயாளிகளின் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கிடையில் கொஞ்சம் கைகால் சுவாதீனமான சில நோயாளிகள் மெல்ல எழுந்து தம் நேசன் ஒருவனண்டை போய் அவனுக்குப் பொழுதுபோக்காய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அப்பொழுது பனிநாளாகையால் குளிர் சகிக்கக்கூடாமல் மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. யுத்தத்தில் உயிர்தப்பித் தாம் தளம் இறங்கியிருந்த குன்றின்மேலேயே நின்ற மற்றப் படையாட்களுக்கு உணவும் செவ்வையாய்க் கிடைக்கவில்லை; மேலே போர்வைக்குக் கந்தைத்துணி தவிர நல்ல ஆடையிலலை. சீழேயும் சில்லென்று குளிர்ச்சியான தளையிலேயே படுக்கவேண்டியிருந்தது. இந்த வருத்தங்களால் அவர்களுள் அநேகர் இறந்துபோனார்கள். மிகுந்தவர் நோய்கொள்ள, அவர்களையும் வைத்தியசாலை கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் மொத்தமாய்ப் பெரியமடைப் பள்ளியில் சமைக்கிற சமையல் போதாமல், கொடுமையான நோயில் வருந்துகிறவர்களுக்கு வேண்டிய பத்தியங்களைத் தாதிமார்கள் தனியே சமைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. மிகவும் அவசியமாயிருந்தால் னைதிங்கேல் தானும் தன் கையால் சமைத்துத் தன் கையாலேயே அநேகர்க்கு உணவு ஊட்டுவார். அந்த நோயாளிகளுக்கு அவ்விடத்தில் அதிகமான நம்பிக்கை உண்டு. அந்த நம்பிக்கை மிகக் கொடுமையான விரணவைத்தியங்கள் செய்துகொள்ளவும் காயப்பட்ட நோயாளிகளுக்குத் துணையாயிற்று. எப்படியெனில், விரணவைத்தியருடைய கத்தியின் வேதனையைப் பொறுப்பதிலும் பிராணனை விடுவதே மேலென்றிருப்பவர்களெல்லாம் னைதிங்கேல் தையுஞ்சொல்லிப் பக்கத்தில் வந்து நிற்பாளானால் எவ்வளவு கொடுமையான சிகிச்சையாயிருந்தாலும் அவருக்காகப்

பல்லாக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருப்பார்கள். அவன் நோயாளிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு போம்போது எப்பொழுது தன்னிடம் வரப்போகிறானென்று ஒவ்வொருவனும் அதிக ஆவலாய் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். பலவாறு சொல்லியென்ன? ஒவ்வொருவனும் அவனைத் தெய்வமாகவே நினைத்து அவன் சொல்லுகிற படி கேட்டு அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தனன். அவன் ஒருத்தி இல்லாவிட்டால் அந்த நோயையும் அவர்கள் அனுபவியார்கள்; வைத்தியத்தின் கொடுமையையும் பொறுத்திருக்கமாட்டார்கள்.

இந்த நோயாளிகளைப்பற்றி எப்பொழுதும் அவன் சொல்லிச் சந்தோஷிக்கிற விஷயமொன்றுண்டு. அதாவது, எக்காலத்திலும் தூரப்பாஷையாய்ப் பேசுவதும் பிரமாணங்கள் செய்வதெமெ வழக்கமாகக்கொண்ட அந்தப் படையாட்கள் அத்தனை கொடுமையான வேதனைகளை அனுபவிக்கையிலும் தான் போயிருந்தகாலத்தில் ஒரு சமயத்திலும் தூரப்பாஷையான பேச்சு ஒன்றுகூடப் பேசினதில்லையென்று சொல்லி அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் ஈண்டினர் உகுப்பார்கள். அந்த வைத்தியசாலையில் அவன் நோயாளிகளுடைய சவுக்கியத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் அநேகம் செய்தான். முதலில் அவன் போனபோது அங்கே துணிகளை வெளுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு ஒன்றும் செவ்வையாயில்லை. அதற்குவேண்டிய ஒழுங்குபாடுகளெல்லாம் செய்து சீர்ப்படுத்தினான்.

இப்படியிருக்க இங்கிலாந்திலிருந்து விக்டோரியா மகாராணியார், அப்படைவீரர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் தேசாபிமானத்தையும் கொண்டாடி அப்போது அவர்களுக்கு நேர்ந்திருக்கிற துன்பத்திற்காகத் தாம் இராப்பகல் அதே நினைவாயிருப்பதாய் அடியுண்டு விழுந்துகிடக்கிற நோயாளிகளுக்குச் சொல்லும்படி னைதிங்கேலுக்குக் கடிதமொன்று எழுதினார்கள். அதைக் கேட்டபோது அந்த நோயாளிகளுக்கு வெகு சந்தோஷமாயிருந்தது.

இப்படி உடம்பெல்லாம் புண்பட்டு வேதனை அனுபவிக்கையில் இங்கிலாந்து சமராபத்திரிகையைப் பார்ப்பதென்றால் அவர்களுக்கு வெகு சந்தோஷம். சமராபத்திரிகை வந்தவுடனே, ஒரு கை மொண்டியோ ஒருகால் மொண்டியோ தலையில் வெட்டுண்டவனோ, யாரோ ஒருவன் மத்தியில் நின்று அதைப் படிக்க, மற்றவர்களெல்லாம் சுற்றிலுமிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்தப் போர் இன்னும் முடிவுபெறாமல் நடந்துகொண்டிருந்ததால் அதன் செய்தியையே அதிக ஆவலாய்ப் பார்ப்பார்கள். இப்படியிருக்க ஒரு பத்திரிகையில் ருஷியாதேசத்தரசனான நிகலஸ் இறந்துபோனான் என்று இருந்தது. அச்செய்தியைக் கேட்டபோது எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றுப் படுக்கையோடு படுக்கையாய் விழுந்துகிடந்

தவர்கள் கூட பெல்லத் தலையைத் தூக்கிக் கைகொட்டி, இன்ற்தான் காம்பல்லைச் செய்தி கேட்டோம் என்று சந்தோஷித்தார்கள்.

இக்காலங்களில் அதிகமாய் உழைத்து வேலைசெய்யவே நெதிக் கேலுக்கே தேகம் தாளாமல் குளிர்காய்ச்சல் உண்டாயிற்று. அதனால் அவன் அவ்விடத்தில் வெகு துன்பங்களை அனுபவித்தான். காய்ச்சல் கொஞ்சம் குணப்பட்டு எழுந்துநடக்கச் சக்தியுண்டானவுடனே அவனே இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார்களாயினும், இந்த நோயாளிகளுடைய சிந்தையே மனதில் குடிக்கொண்டிருந்ததனால், அவ்விடத்திலிருக்கப் பொருமல் உடம்பு செவ்வையாய் சொல் தப்படாமல் பலயினமாயிருக்கையிலேயே மறுபடி அவன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். பின்பு யுத்தங்களெல்லாம் ஓய்ந்து அங்கிலேயர் தருகியைவிட்டுப் போமளவும் அவன் அவ்விடத்திலேயே இருந்தான். அவன் சுதேசத்துக்கு வரும்போது வெகு மரியாதையாய் வரவழைக்கவேண்டுமென இங்கிலாந்து தேசத்தார் அபேகைக் கொண்டார்கள். ஆயினும் அவன் அதற்குச் சம்மதிக்காமல் அடக்கமாய்த் தன் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஆனாலும் அவர்கள் அவன் செய்த உபகாரத்தை அவ்வளவோடு மறந்துவிடவில்லை. அவன் விஷயத்தில் தங்களுக்குள்ள நன்றியறிதலை ஏதாவது ஒருவழியில் வெளியிடவேண்டுமென்று ஆலோசித்து, அதற்காக யாவரும் கையொப்பம்செய்து “நெதிக் கேலுநி” என்று ஒரு நிதி ஏற்படுத்தும்படி நிச்சயித்தார்கள். அச்செய்தியைக் கேட்டவுடனே யாவரும் அதில் கையொப்பக்காரராய்ச் சேர்ந்து கொண்டனர். காயப்பட்டவர் காயப்படாதவர் ஆகிய எல்லாப் படையாட்களும் வெகு சந்தோஷமாய்த் தங்களாலியன்றமட்டும் அதற்குக் கையொப்பம்செய்தார்கள். தன் தேசசவுக்கியத்தையும் பாராமல் பரோபகாரத்திற்காக அத்தனையாய்ப் பட்டுட்டாளென்பதற்காக யாவரும் அவனை அதிகமாய்க் கொண்டாட்டினார்களென்பது இதனால் தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு தங்களுக்குள்ள நன்றியறிதலை வெளியிடும்பொருட்டு அவர்கள் சேகரித்துக்கொடுத்த பொருளை அவன் தனக்கு உபயோகித்துக்கொண்டானோ, இல்லை; லந்தனநகரத்தில் தாதிமார்களைப் பழக்கும்படியான பாடசாலையொன்றுகூட இல்லாமைபற்றித் தனக்காகச் சேகரித்த அப்பொருளைக்கொண்டு லந்தன் வைத்தியசாலையில் தாதித்தொழில்பயிற்சி பாடசாலையொன்று ஸ்தாபிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவன் வேண்டுகோளின்படியே அத்தன்மையான பாடசாலையொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இதுமாதிரியேயன்றி விக்டோரியா மகாராணியார் அழகிய பதக்கமொன்று அவளுடைய பெருமைக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தனர். அதன் ஒரு புறத்தில் ‘கிரிமியா’ என்றும், மற்றொரு புறத்தில் “தம்முடைய போர்வீரர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அவர்

கள் விஷயத்தில் செய்த உபகாரத்தை நன்குமதித்து பிளாரென்ஸ் நெதிக் கேலுக்கு விக்டோரியா நன்றியுணர்ச்சிக்கு அறிவுறியாய் அளித்தது” எனும் கருத்துள்ள மொழிகளும் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தன.

பின்பு அப்பெருமாட்டி தாதித்தொழில் பயிற்சியைப்பற்றிப் புத்தகமொன்று எழுதினாள். அதில் நோயாளிகளைத் தகுந்தபடி உபசரியாமையால் விளையும் தீமைகளைப்பற்றித் தெளிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாள். நோயாளிகளை உபசரிக்கப் பயிலாத பெண் உபயோகமற்றவள் என்பது அவளுடைய கொள்கை. நோயாளிகளிடத்தில் அவளுக்குள்ள அபிமானம் அத்தன்மையானது. நெதிக் கேலுப்பற்றி எழுதும்போது ஒரு கவி, ஒருநாள் வைத்தியசாலையில் அர்த்தராத்திரியிலே கையில் சிறிய தீபமொன்று எடுத்துக் கொண்டு மெதுவாய்ப் படுக்கைதோறும் பார்த்துக்கொண்டு போனதாகவும், அப்பொழுது எழுந்து பேசமாட்டாமல் படுத்திருந்த ஒருவன் கவரில் தோன்றிய அவன் சாயையை முத்தமிடத் தலை மெய்த்ததாகவும் சொல்லிக் கடைசியில், உலகத்தில் இவன் எல்லாப்பெண்களுக்கும் மேல்வரிச்சட்டமாக நடந்து காட்டியிருக்கிறான் என்கிறார்.

விசித்திர வர்த்தமான பத்திரிகைகள்.

1828-ம் வருஷம் அமெரிக்காக்கண்டத்திலே விசித்திரமான சமரசாரபத்திரிகையொன்று பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது. அங்கிலேய துறையொருவர் கையில் ஓர் வர்த்தமான பத்திரிகையெடுத்துக் கடகடவென்று வாசித்துச் சங்கதிகளை எளிதில் அறிந்துகொண்டு ஆனந்தப்படுவதைக்கண்ட ஓர் அமெரிக்கன் தானும் அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு, தானாக நெடுங்கணக்கொன்றைப் புதிதாய் உண்டாக்கி, அதைத் தன்னுடைய எல்லோருக்கும் கற்றுக்கொடுத்தான். எழுத்து இவ்வாறிருக்குமென்று எப்பொழுதும் அறியாத காட்டுச்சாதிக்குள் இவ்வாறு தூதனமாய் எழுத்து ஏற்படவே, 1835-ம் வருஷம் ஸாந்துவீச் தீவு பத்திரிகையென்று போர்கொண்ட பத்திரிகையொன்று பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது. இதைப் பிரசுரஞ்செய்யும்படி அவன் அரசனை அனுமதிக்கேட்க, அவ்வரசன் மனமுயர்ந்து உத்தரவுகொடுத்தான். இது எட்டாக மடித்ததான பத்திரிகை. அக்காலத்திற்குப்பின்பு இவ்வலகத்திலே பற்பல தேசங்களில் ஏற்பட்டு இப்பொழுது பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டு வருகின்ற பத்திரிகைகள் இவ்வளவளவளவென்றல்ல. இப்பொ

முது இந்தியாவிலே வெவ்வேறு பாஷைகளில் பிரசுஞ்செய்யப் பட்டுவருகின்ற பத்திரிகைகள் முன்னுற்றுமுப்பதிற்கு மேற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் பிரதிகள் மொத்தத்தில் லட்சத்திற்கு மேற்படும்.

சீனதேசத்திலே 911-ம் வருஷத்தில் ஓர் பத்திரிகையைப் பிரசுஞ்செய்த தொடங்கினார்கள். அது 1351-ம் வருஷம் வரையிலும் ஒழுங்கின்மையாய்ப் பிரசுஞ்செய்யப்பட்டுவந்த தெனினும், அதுமுதல் கிரமமாய் நடந்துவருகின்றது. இந்தப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுமுதல் அந்தப் பத்திரிகை தினவர்த்தமானியாய் நாடோறும் பிரசுஞ்செய்யப்படுகின்றது. பிரதியொன்றுக்கு வீலை நான்கு பைசா. சீனசக்கரவர்த்தியின் உத்தரவுப்படி அப்பத்திரிகையானது சிறிதுகாலந்தொட்டு தினத்துக்கு மூன்று பதிப்பாகிறது. காலப்பதிப்பு மஞ்சட்கடிதாசியில் வர்த்தகவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கும்; மத்தியானப்பதிப்பில் ராஜாங்கவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கும்; அந்திப்பதிப்பு சிவப்புத்தாளில், காலப்பதிப்பு, பகற்பதிப்பு இவ்விரண்டிலுமுள்ள செய்திகளின் சுருக்கமே யன்றி வேறு பல விஷயங்களும் அடங்கியதாயிருக்கும். இப்பத்திரிகைக்கு எழுதுபவர்களில் முக்கியமான ஆறுபேர் துணைத்தனசால் திரவித்தியாபாரகர்களேயாம். அதில் சுமார் பதினாலாயிரம் பிரதிகள் செலவாகின்றன. பேர்பெற்ற சில பத்திரிகைகளுக்காக எவ்வளவோ பெருந்தொகைகள் செலவழிக்கப்படுகின்றன.

அமெரிக்காவில் ஓர் பத்திரிகைக்காக நீராவிக்கலமொன்று தனியே வாங்கப்பட்டு அதிலேயே அப்பத்திரிகை அச்சிட்டுவரப்படுகின்றது. பத்திராதிபர் முதலானோர் இதிறுநே வசிப்பார்கள். இந்நீராவிக்கலம் ஒடிக்கொண்டவாக்கிலே அங்கங்கே நடக்கிற விஷயங்களைக் கண்கூடாய்க் கண்டுபிடித்து அவைகளைக் காலதாமதமின்றி எழுதிக்கொண்டுபோகும். ஏதேனும் முக்கியமான காரியங்கள் சம்பவித்தால், அவ்விடங்களுக்கு நேரில்சென்று சங்கதிகளைக்கண்டு விஸ்தாரமாய் அறிவிக்கும். இக்கலமானது முக்கியமாய், மெம்பிசுக்கும் நியூயார்க்குக்கும் போக்குவரவாய்ப் பத்திரிகைகளை அங்கங்குள்ளவர்களுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துக்கொண்டே, மிஸிஸிப்பிநதிக்கரையோரமாயுள்ள நாட்டுவிருத்தாந்தங்களையும் ஐயந்திரிபற நேரில் கேட்டு எழுதிக்கொண்டுபோகும். முன்னே 67-வது பட்டாளம் இங்கிலாந்திலிருந்து பர்மாவத்குப் புறப்பட்டுப் போகும் போது, வழியில் நடக்கிற சங்கதிகளையெல்லாம் அவ்விடம் சேர்வதற்குமுன்னமே எழுதி அச்சிடவேண்டுமென்று, எழுத்து யந்திரம் முதலிய அச்சிடுங்கருவிகளை முன்னமே வாங்கி வழியில் அப்படியே செய்துகொண்டுபோய், ரங்குனிவிறங்கினவுடனே பிரசுஞ்செய்தார்கள். அப்பத்திரிகைக்கு எழுதியவர் அச்சுக்குவோர் முதலிய யாவரும் அந்த இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்களேயாம். இவ்

வாறே இராணுவவர்த்தமான பத்திரிகையொன்று பிலடல்பியா சண்டை நடந்தகாலத்தில் பிரசுஞ்செய்யப்பட்டுவந்தது.

அமெரிக்காவானது எல்லாம் பெரியபொருள்கள் நிறைந்த நாடெனவே பிரசித்திபெற்றிருந்தாலும், சமாசாரபத்திரிகை விஷயத்தில் மாத்திரம் மிகச் சிறியபத்திரிகை உடைமைக்காகவே பேர்போனதாயிருக்கின்றது. அங்கே மிகச் சிறிதான பத்திரிகையொன்று உண்டு. அவ்வளவு சிறியபத்திரிகை அச்சிடப்படுகின்ற ஏற்றம் அமெரிக்கா வொன்றிற்குமட்டுமே உரியது. அந்தப் பத்திரிகைக்கு “கடுகத்துணைச் சிறிய நட்சத்திர ஒளி” என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். அதன் அளவு அகலத்தில் மூன்று அங்குலம்; நீளத்தில் மூன்றரை அங்குலம். இது வாரம் ஒருமுறை பிரசுஞ்செய்யப்படுகின்றது. இதில் நான்குபக்கமுண்டு; முதலாவதுபக்கத்தில் அன்னியதேசத்து வர்த்தமானமும், இரண்டாவதில், கணிகளில் உலோகங்கள் வெட்டியெடுக்கப்பட்டுச் செய்திகளும், மூன்றாவது நான்காவது பக்கங்களில் நாட்டுவர்த்தமானம் முதலியனவும் அடங்கியிருக்கும். இப்பொழுது அமெரிக்காவில் நூதனமாய் இரண்டுபத்திரிகைகள் பிரசுஞ்செய்யப்பட்டு வருகின்றனவென்றும், அவற்றுள் ஒன்று பஞ்சித்துணியில் கையுருமால் அளவில் வேடிக்கையாய்க் கைக்குட்டைபோல் இருக்கிறதென்றும், மற்றொன்று பட்டுத்துணியில் பொன்னெழுத்தால் வெகு அழகாய்ப் பல சங்கதிகள் பதிப்பிக்கப்பெற்றிருக்கிறதென்றும் ஓர் பத்திரிகை சொல்லுகின்றது. இங்கிலாந்துமுதலான சில விடங்களில் வர்த்தமான பத்திரிகைகளைக் கொண்டுபோவதற்கென்றே நீராவிவண்டித்தொடர்களும், நீராவிமாக்கலங்களுந் தனியே பெருந்தொகைக்கு வாங்கப்படுகின்றன. இன்னும் சிறிதுகாலத்திற்குள் இதிலும் மிகக் அற்புதங்களும் நடக்கப்போகின்றன என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ரோஜா அத்தர்.

ரோஜாமலா ஸ்தலகமலமென்னலாம். அம்மலரினின்றும் திவ்ய வாக்ஷையுள்ள தைலம் ஒன்று எடுக்கப்படுகின்றது. ரோஜாப் பூவை எங்கும் விளைவிக்கலாம் எனினும், நமது தேசத்திற்கு வடமேற்கிலுள்ள பரவீகமுதலிய இரண்டொரு தேசங்களில்மட்டுமே தைலம் எடுப்பதற்கேற்றவிதமாய்ச் செழித்து வளருகின்றது. இம்மலரினிருந்து தைலமெடுக்கவேண்டுமானால், அரும்பாடு போரும் பாடு படவேண்டும். ஒரு ரூபாய் எடையுள்ள சுத்தமான ரோஜா அத்தர் சேகரிப்பதற்கு அதமபக்ஷம் இருபதினாயிரம் புஷ்பம்

வேண்டும்; அவ்வளவு தைலம் தூறுருபாய் விலைபெறும். ஆயிரம் ஸத்தியஞ்செய்து அலட்டும் நாடோடி அத்தர் வியாபாரிகளிடம் குப்பி குப்பியாய் நயமாக வாங்கிவைத்துக்கொண்டு ஸ்வய அத்தர் என்று சொல்லுவதெல்லாம் வீணையாம்; அவ்வாறான அத்தரில் ஏதேனுஞ் சிறிதளவு ஸ்வயமான அத்தர் ஒருகால் வாசனைக்கு மட்டும் கலந்திருக்குமேயல்லாது வேறில்லை. ஏனெனில், ஒரு ரூபாயெடையுள்ள ஸ்வயம் ரோஜா அத்தர் தூறுருபாய் விலையுள்ள தென்றால், குப்பி குப்பியாய்ச் சொற்பவிலைக்குக் கொடுக்கப்படுகிற ரோஜா அத்தரின் பெருமையை எண்ணென்று சொல்லலாம்! ஸ்வயமான ரோஜா அத்தரை ஒரு ரூபாயெடையளவு தூறு ரூபாய் வீதம் விலைக்குவாங்கி, மீண்டும் அதைச் சொற்பவிலைக்கு ஒருவன் விற்பானாயின், அவன் குபேர சம்பத்துள்ளவனாயிருந்தாலும் அவன்குடி வினாவிற்கெடுமன்றோ? சந்தனக்கட்டையிலிருந்து இறக்கப்படுகிற எண்ணெயோடு ஒரு சிறு திவலை ஸ்வயம் அத்தரைவிட்டுக் கலந்துகொண்டு அதை முதற்றரமான ரோஜா அத்தரென்று ஜநங்களை வர்த்தகர் வஞ்சிக்கிறார்களேயன்றி அது ஒரு பொழுதும் சுத்தமான அத்தரேயன்று; ஒவ்வோர் சமயங்களில், வாசனையுள்ள வேறுவிதமான எண்ணெயோடு இப்படிச் கலப்பதுமுண்டு. ஸ்வயமான அத்தருக்குப் பேர்போன இடமாகிய காவியூர்முதலானவிடங்களிலும் இவ்விதமான பித்தலாட்டகம் நடக்கிறதென்றால் மற்றவிடங்களில் கேட்பானேன்? ரோஜாபுஷ்பம் புஷ்பிப்பதற்கேற்ற காலம் சரியாயிராவிட்டால், எத்தனை யாயிரம் ரோஜாமலர் இருந்தாலும் இரண்டு கிரேன்ஸ் எடை கொண்ட அத்தர்கூடக் கிடைப்பதரிது. மத்தியானத்திற்கு மேல் ரோஜாச்செடிகளிலுள்ள சிவந்த மொட்டுகளைக் கையாற் கொய்து, அதற்கு இருமடங்கான எடைஜலத்தை ஓர் களிமண் பாண்டத்திலே பெய்து, அத்துடன் இம்மொட்டுகளைக் கலந்து நன்றாய்க்குலுக்கிக் கலக்கிவிட்டால் அத்தண்ணீர் இரவில் தண்ணென்றாகி, விடிந்துபார்க்கையில், பாலில் ஆடைபுடைப்பதுபோல மேலாக வெகு துட்பமாய் ஏடுபடிந்தாற்போலிருக்கும். இந்த ஏட்டை வெகு லாகவமாய்க் கையிலோர் இறகைப் பிடித்துக்கொண்டு அதனால் எடுத்துக் குப்பியில் விடவேண்டும். இதுதான் ரோஜா அத்தர் எடுக்குமுறை. இவ்வாறு ஒருநாளல்ல; பலநாள் பாடுபடவேண்டும். இப்படிப் பலநாளளவுஞ் செய்துகொண்டுவந்தாலும் அத்தண்ணீரில் அத்தரின் அதிநுட்பமான திவலைகள் எடுக்க முடியாமல் தங்கிப்போம். ஒரு பெருங்கிணற்றிலே இரண்டொரு திவலை நல்லெண்ணெயை விட்டால் அது அக்கிணறெங்கும்பரந்து நிற்பதிலும் பதின்மடங்கு ரோஜா அத்தர் தண்ணீரில் கலந்தமைந்திருக்கும். அந்தத் தண்ணீருக்குத்தான் பன்னீர் என்று பெயர். லாவந்தர், மல்லிகைமுதலிய வாசனை ஜலமும் இப்படிப்பட்டவைதாம். ரோஜா

அத்தர் ஸ்மர்னா, கான்ஸ்டாண்டினோபில், காவியூர் இந்நகரங்களிலிருந்தும், எலுமிச்சம் எண்ணெய் விலை, போர்த்துகல் இவ்விடங்களிலிருந்தும், லவங்க எண்ணெய் மலாயத்தீவுகளிலிருந்தும் மற்றத்தேசங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், ரோஜா அத்தரைப்போலச் சிறந்த அத்தர் வேறு ஒன்றுமில்லை.

மலையாளநாட்டுக் கவியாகிய

துஞ்சத்தெழுத்தச்சன் சரித்திரச்சுருக்கம்.

தமிழிற்குக் கம்பளையும் வடமொழிக்குக் காளிதாசனாயுஞ் சொல்லுவதுபோலவே, மலையாளபாஷைக்குத் துஞ்சத்தெழுத்தச்சன் என்பவர் ஒப்புயர்வில்லாத மகாகவியெனக் கொண்டாடுகின்றனர். அக்காரணத்தினாலேயே எழுத்து அச்சன் என்கிற காரணப்பெயர் அவருக்கு வந்தது. எழுத்திற்கு (அதாவது இலக்கியத்திற்கு) பிதாவென்பது அதன் பொருள். அவருடைய இயல்பானபெயர் துஞ்சத்து இராமானுஜன் என்பதாம். துஞ்சம் என்பது மலையாளதேசத்தில் வீட்டுப்பெயரென்று வழங்குகின்ற ஓர் குடிப்பெயர். துஞ்சத்து இராமானுஜன் என்னும் நாமத்தைக் கற்றோர் அன்றி மற்றோர் யாரும் அறியார்; அது அவருடைய காரணப்பெயரின் பொருத்தத்திற்குத் தகுந்த அத்தாட்சியாகவிருக்கின்றது.

மற்ற ஹிந்துதேசத்து மஹான்களுடைய சரித்திரங்களைப்போலவே எழுத்தச்சனுடைய வரலாறும் வெகுவாக ஊகமாத்திரத்தால் நிச்சயிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதிலும் காலவரையறை சொல்லுவது மிகவும் கடினம்; ஆகிலும் இவர் காலம் சற்றேறக்குறைய 300 வருஷத்திற்கு முற்பட்டதாய் இருக்கவேண்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படியே இவர் பிறந்தவிடமும் நிச்சயமாய் இன்னதென்று சொல்ல ஏலாதாயினும் வெட்டத்துநாட்டில் திருவப்பாண்டியென்கிற ஊருக்குச் சமீபமான திருக்கணியூராம் என்று பலரும் சொல்லுவது பழுதாயிராது. எழுத்தச்சனுடைய பிதா ஜோதிடசாஸ்திர பண்டிதரான ஒரு நம்பூரிப் பிராமணரெனவும், தாயார் எண்ணெய் ஆட்டுகிற செக்காலையர் குலப்பெண்ணெனவும், யாத் திணைசெய்துகொண்டிருந்த நம்பூரியார் தமது வீடுபோய்ச் சேருவதற்கு முன் ஜோதிடசாஸ்திரக் கிரமப்படி அதி மேதாவியான புத்திரன் உற்பத்தியாகும்படியான நன்முகூர்த்தம் வந்துவிட்டதினால் முன் பழக்கமில்லாத இருவரும் சேரும்படி நேரிட்டதெனவும் ஒரு கதை வழங்கி வருகிறது. அக்கதையின் உண்மை எவ்வாறாயினும் இம்மஹாகவி சூத்திரஜாதியில் பிறந்தவர் என்பதற்கும், அவர் குழந்தைப்பருவமுதல் விளையும் பயிர் முனையிலேயே தெரியும் என்றபடி மிகுந்த புத்திசாலியாய் இருந்தார் என்பதற்கும் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை.

அதிபாலியத்திலேயே வடமொழி தென்மொழியாகிய கீர்வாணம் தமிழ் இரண்டையும் அவர் முறையே கற்றுணர்ந்துகொண்டார். தம்முடைய புத்தி நுட்பத்திற்கும் தெளிவான சித்தத்திற்கும் சாதாரணமான வழக்கப் படிப்

பினால் அமைதிவாராமல், காவியம் நாடகம் அலங்காரம் முதலான வற்றையும் கசடறக் கற்க ஆசைகொண்டு, ஆதியில் மனக்கேட்டு பாலராம நம்பூரி என்ற ஒரு பிராமணரிடத்தில் பாடங்கேட்டுவந்தார். பிற்பாடு நாராயணியமென்ற பெருங்காவியம் பாடிய மேப்பத்தூர் நாராயண பட்டேதிரியை அடைந்து தத்துவசோதனை பண்ணி, வேதாந்த ரஹசியங்களையும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் உணர்ந்து அவரிடம் ஞான னுக்கிரகமும் பெற்றார். இவ்விரண்டு ஆசிரியர்களுடைய துதிகள் எழுத்தச் சன் பாடிய நூல்களில் பலவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இவ்விதமாக அறியவேண்டியவற்றை இளமையில் நன்றாய்க் கற்ற நின்று பூரண வித்துவானான எழுத்தச்சன் பிற்பாடு தமது ஊருக்குத் திரும்பிவந்து தமது வீட்டிற்குச் சமீபமாக ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்திக் குழந்தைகளுக்கேற்ற பாலபாடமாக கணபதிஸ்தவம், ஸரஸ்வதிஸ்தவம், கணாஷ்டகம், ஸரஸ்வதியஷ்டகம், முகுந்தாஷ்டகம், மங்களாஷ்டகம் முதலான பாடல்களைத் தாமே பாடிப் படிப்பித்துவந்தார். சூத்திரஜாதியிற்பிறந்த இவருடைய கல்விகேள்விகளைக் குறித்து இயல்பாகப் பொருமை கொண்டிருந்த நம்பூரிப் பிராமணர்களிற் சிலர் இவர் மற்ற சூத்திரஜாதியாருக்கும் இவ்வாறு பாடம் ஒதுவித்துவருகிறதைக் கண்டு மிகவும் வெறுப்படைந்து பலவாறு அவதூறுபேசி நிந்தித்துவந்தார்கள். ஒருநாள் ஒரு நம்பூரியானவர் இவர் பள்ளிக்கூடத்தின் அருகே போகும்போது இவர் ஒதுவித்துவருகிற தொனியைக் கேட்டு வெறுப்புக்கொண்டு இவருடைய ஜாதியைக் குறிப்பித்து இகழும்படி, எவ்வளவுபடி எண்ணெய் ஆட்டுவாய் என்ற பொருள் தோன்ற “அடா துஞ்சா! இங்கே எவ்வளவு ஆடும்” என்று கேட்டார் எனவும், அதற்கு அவர் தன் பள்ளியில் நாலு வேதமும் ஆறுசாஸ்திரங்களும் கற்பிக்கப்படும் என்று பொருள்படும்படி “இங்கே நாலும் ஆறும் ஆடும்” என்று மறுமொழி தந்தார் எனவும் ஒரு கதை உண்டு. அன்றியும், ஜாதிய பிமானத்தைப் பாராட்டிவந்த நம்பூரிமார், சூத்திரஜாதியாருக்குள் இவ்வளவுகல்வியிருக்கில் தங்களுக்கு இகழ்ச்சியாகும் என நினைத்து இவருடைய மதியைக் கெடுக்க வேண்டுமென்று துர்மந்திரப் பிரயோகங்கள் செய்தார்கள் எனவும், அதனால் அவர் தமக்குண்டான பைத்தியத்தைத் தவிர்க்கும்பொருட்டுத் தமது பிதாவானசோதிடசாஸ்திர பண்டிதருடைய உபதேசத்தினால் மதுபானம் மரணபரியந்தம் பண்ணிவர நேரிட்டதெனவும் சொல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய காரணத்தினாலோ அல்லது சாக்தமதத்தை யாசரிக்கிற சில வித்வான்களுடைய வழக்கப்படியோ மற்றெந்தக் காரணத்தினாலோ இந்த மகாகவி தமது இளமைமுதல் தேகவியோகம்வரையும் மதுபானமென்கிற ஒரு இழிவான செய்கையைக் கைக்கொண்டுவந்தாரென்பதும், நம்பூரி ஜாதியார் பொதுவாக இவருடைய கல்வித்திறத்தைக்குறித்த அருமையினால் இவருக்குப் பகைவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதும் இக்கதைகளால் வெளிப்படுகின்றன. ஆனால் நம்பூரிமார் எல்லாரும் அப்படித் துவேஷம் பாராட்டினார்கள் என நினைக்கலாகாது; இவருடைய ஆசாரியர்கள் இருவரும் அந்தப் பிராமண வகுப்பினர்களாய் இருந்ததுமல்லாமல் வேறுசிலரும் இவரிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ள நண்பர்களாகவுமிருந்தார்கள்.

எழுத்தச்சனுடைய பெருநூல்களில் முதலாவது சிவபுராணம். இது அவர் தமது 20-ம் வயதில் பாடினதாகப் பல காரணங்களாலும் ஊகிக்கப்ப

டுகிறது. இது வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்ததும், சனிப்பிரதோஷ மாஹாத்மியம் முதல் உருத்திராக்ஷ மாஹாத்மியம் ஈறாகப் பன்னிரண்டு படலம் கொண்டதுமான பக்திமார்க்கத்தை அனுசரித்த ஒரு கிரந்தமாக இருக்கின்றது. இளமைப்பருவமாகிய அக்காலத்திலேதானே தேவீமாஹாத்மியம், ஸ்காந்தபுராணம் என்னும் இரண்டு பெருநூல்களையும் வடமொழியிலிருந்து சுருக்கி மொழிபெயர்த்துப் பாடினார். இவ்விருகாவியங்களிலும் சில படலங்களை வடமொழியிலுள்ளபடி மொழிபெயர்க்காமல் தள்ளியிருக்கிற காரணத்தை ஆராயும்போது தேவபாஷையிலுள்ள மதசங்கேத ரஹசியங்களை முற்றிலும் வெளிப்படுத்துதல் தக்கதன்றெனக் கருத்துட் கொண்டார் என்பதாகவாவது, அல்லது அப்படி வெளிப்படுத்தினால் நம்பூரிமாருக்குள்ள பகை வளருமென்று பயந்து ஒழித்தாரென்பதாகவாவது நிச்சயிக்கவேண்டியதாய் இருக்கிறது.

இந்த மஹாகவியின் கல்வித்திறத்தையும் சொற்சாதுரியத்தையும் முற்றிலும் வெளிப்படுத்தி இவரை ஒப்புயர்வில்லாதவராக்குவித்தது இவர் பாடிய அத்தியாத்ம ராமாயணக் கிளிப்பாட்டேயாம். அது 30 வயதிற்கு மேற்பட்டகாலத்தில் பாடினதாக ஊகிக்கலாம். பாடும்படி நேரிட்ட காரணத்தைக் கீழ்வருமாறு கேள்விப்படுகிறோம். இவருடைய குருவாகிய நாராயணப்பட்டேதிரி அக்காலத்தில் அம்பலப்புழையில் அரசாண்டிருந்த செம்பகச்சேரி ராஜாவினுடைய சபையில் ஒரு வித்வானாக இருந்தார். அடிக்கடி அந்த ராஜாவினுடைய சமூகத்திற்குத் தாம் செல்லுகிற வழக்கப்படி ஒருதடவை போகும்போது தமது மாணுக்கரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோனார். அக்காலத்தில் காசியிலிருந்து வந்த ஒரு வேதியர், அத்தியாத்மராமாயணம் என்னும் வடமொழிக்கிரந்தத்தை ராஜாவினிடம் காட்ட, அதில் மிகவும் ஆசைகொண்டு தமது பாராயணத்திற்கு மலையாள எழுத்தில் பெயர்த்தெழுதும்படி அவர் நாராயணப்பட்டேதிரியினிடம் கொடுத்தார். அவர் தமது மாணுக்கரின் மலையாள கவி சாதுரியத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் விளக்கும்பொருட்டு அந்தக் கிரந்தத்தை மலையாள அக்ஷரத்தில் பெயர்த்தெழுதுவதுடன் கிளிப்பாட்டாகப் பாடும்படியும் குறிப்பித்து எழுத்தச்சனிடம் கொடுக்க, மலையாள பாஷைக்குத் தலைமையான காவியம் என்று சொல்லத்தக்க அத்தியாத்ம ராமாயணக் கிளிப்பாட்டானது உற்பவித்தது. நவரஸாலங்காரமும் பொருந்தப் பல நூதன கற்பனைகளையும் சேர்த்துச் சொல்லும் பொருளும் செறியப் பாடின இந்தக் காவியத்தை மொழிபெயர்ப்பென்று சொல்வது அவ்வளவு தக்கதாயில்லை. கதையொழிய மற்றெல்லாம் நூதனசிருஷ்டியென்றே பேசலாம். அவ்வளவு சிறப்பாகச் சொற்பதினத்திற்குள் இந்தப் பெருங்காவியத்தைப் பாடியளித்த பெருமையைக் கண்டு செம்பகச்சேரி ராஜாவானவர் அத்தியந்தம் அதிசயத்தையடைந்து அவரை மிகவும் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து பலவாறாக வெகு மதிசெய்து சிலகாலம் அங்கு தங்கியிருக்கும்படி செய்தார்.

அதற்குள் எழுத்தச்சனுடைய பெயரும் கீர்த்தியும் மலையாள பாஷை வழங்குகின்ற எல்லாத்திசைகளிலும் பரவியது. கள்ளிக்கோட்டை சாமோதிரிப்பாடு என்ற ராஜாமுதலான சகல ராஜாக்களும் பிரபுக்களும் தங்கள் சபைக்கு அழைக்கலாயினர். அப்படிச் சென்றவிடமெங்கும் சிறப்பும் பெருமையும் இவரை எதிர்கொண்டுகொண்டிருந்த வித்துவான்களும் இவருடைய கவித்திறத்தைக் கண்டு களித்து இவரோடு

பழகுவதற்கு ஆசைகொண்டார்கள். அக்காலத்திருந்த திருவல்லா கண்ணச்சப்பணிக்கரென்னும் ஒரு வித்துவான் இவரைக் கண்டு பழகினது சற்றே வினோதமாயிருப்பதால் அதைச் சொல்லுகிறோம்.

ஆலவாய் அல்லது ஆலுவாய் என்ற ஊரில் ஒரு சிவாலயமுண்டு. அதில் சிவராத்திரிதோறும் திருவிழா நடப்பதும், அந்த உச்சவத்தை முன்னிட்டுக் கண்விழிப்பதற்காக அதற்குச் சமீபமானவிடங்களிலுள்ள சகல சனங்களும் அங்கிருக்கும் ஆற்றங்கரை மணலில் திரளுவதும் வழக்கம். தேசசஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருந்த எழுத்தச்சனும் ஒரு சிவராத்திரிதினத்தில் அவ்விடத்திற்குச் சென்றார். அந்தச் செய்தியை அறிந்து இவரைக் காண மிகவும் ஆவலுள்ளவரான கண்ணச்சப்பணிக்கரென்பவர், கும்பல் கும்பலாகக் கூடியிருந்த ஜனங்களினிடையிடையே துழைந்து தேடிக்கொண்டு போகும்போது தன் கால் அவ்விடத்தில் இருப்பவர்களின்மேற்பட்டால் அவர்கள் கோபிக்கலாகாதென்பதற்குக் குறிப்புச்சொல்லாக “கால்பட்டால் குருபாத மென்றெண்ணுங்கள்” என்று பலதடவையும் சொல்லிக்கொண்டே போகையில், ஒரு கும்பலிலிருந்த ஒருவர் அதற்குப் பதில்மொழியாகக் கால்பட்டதையிட்டு யாராவது அடித்தாலும் எசினாலும் அதையும் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற பொருளாக “திரும்பித் தருவதை காணிக்கையாகவும் எண்ணுங்கள்” என்று சொல்லியதைக் கேட்டு அந்தக் கும்பலை நன்றாய் உற்றுப்பார்க்க, எழுத்தச்சனிபுரப்பதைக் கண்டு இருவரும் நேசமாய்க் கலந்துபேசிக் களித்திருந்தார்கள்.

தமிழ்க்கவிச் சிகாமணியாகிய கம்பநாட்டாழ்வாரும் எழுத்தச்சனும் சமகாலத்தவர் என்றும் சினேகிதர்கள் என்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். கம்பர் தமது இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய காலத்தைக் காட்டுகின்ற “எண்ணியசகாப்தம் எண்ணுற்றேழின்மேல்” என்ற பாயிரச்செய்யுளை அறிந்தவர்கள் அதை நம்பார்கள்.

இப்படித் தமது கீர்த்தியாகிய சந்திரவட்டக்குடை மலையாள தேசமெங்கும் விளங்க, வித்துவக்கூட்டமாகிய குறுமன்னர்கள் கொடுக்கிற தோத்திரக் கப்பம்பெற்று ராஜாக்களுடைய சபைவீதியில் பவனிவந்து கொண்டிருந்த இந்தக் கவிச்சக்கரவர்த்தி, வடமொழியிலிருந்த பாரதம் பாகவதம் பேதாளசரித்திரம் என்னும் நூல்களையும் மொழிபெயர்த்துப் பாடித் தமது மலையாளபாஷையின் இலக்கியக்களஞ்சியத்திற்சேர்த்தார். அவை ஒவ்வொன்றும் வாக்காதுரியத்திலும் சொற்பொருளணிகளிலும் அத்தியாத்ம ராமாயணத்திற்குச் சமமென்றே சொல்லலாம். இவர் சிந்தாரத்நமென்னும் வேதாந்தநூலும் அக்காலத்திலே சுயமாகப் பாடியிருக்கிறார். பக்திவிஷயமாகச் செய்திருக்கிற ஹரிநாமகீர்த்தனம், இராமாயண இருபத்து நானு விருத்தம் முதலான பாடல்களின் காலம் உத்தேசமாகவேனும் நிச்சயிக்கக்கூடியதாய் இல்லை. இவற்றுள் சில பாடல்கள் நம்பூரிப் பெண்கள் கொண்டாடுகிற திருவாதினாக்களியென்னுங் குரவைக்கூத்திற்கு உபயோகமாச் செய்திருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

மலையாளபாஷைக்கு இலக்கியமென்னும் உயிரைக்கொடுத்து நிலைபெறச்செய்து அது இப்போதிருக்கிற உயர்ந்தநிலைமைக்குக் கொண்டு வந்த நமது கவிசிரேஷ்டர் தமது கடைசினாளில் மலையாளதேசத்தை விட்டகன்று அதன் ஒரு மூலையிற் சென்றெழுதுங்கி நாள்கழிக்கும்படியான யாதோவொரு இடையூறு அவருக்கு நம்பூரிமாரின் கொடுமையால்

நேரிட்டதென்று பிரசித்தமாயிருக்கிறது. அவர்கள் செய்த தீங்கு இன்னதென்று இப்போது நிச்சயிக்க வழியில்லை. அவர்கள் பகைபாராட்டுவதைப் பொறுக்கமாட்டாதவராய் எழுத்தச்சன் கள்ளிக்கோட்டை ராஜாவினுடைய பொருள்உதவியினால் பாலக்காட்டுச்சேரிக்குச் சென்று தெக்கேப்புழையென்னும் நதிக்கரையில் சிற்றாருக்குச் சமீபமான புழைக்கல்கிராமத்திலே சில ஆலயங்களும் மடங்களும் ஏற்படுத்திச் சந்நியாஸாச்சிரமத்தில் அவ்விடத்திலேயே தமது நிரியாணதசைவரையில் வாழ்ந்திருந்தார்.

எழுத்தச்சனுடைய முன்னோரைக்குறித்து எப்படி ஒன்றும் நிச்சயமாய்ச் சொல்ல ஏலாதிருக்கிறதோ அப்படியே அவரது பிற்கிளைகளைக் குறித்தும் யாதொன்றும் உறுதியாய் அறிய ஆதாரமற்றிருக்கின்றது. அவர் இல்லறவாழ்க்கையில் இருந்தாரெனவும், அவருக்கு ஒரு புத்திரியுண்டாயிருந்தாளெனவும், அவர் பாடிய பாடல்கள் யாவும் அவருடைய கைப்படி எழுதப்பட்டனவெனவும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அவர் பிரம்மசாரியாகவே இருந்தாரென்பது சிலருடைய துணிவாயிருக்கிறது.

அந்தச் சங்கதி யெப்படியாகிலும் அவர் பாடிய பாடல்கள் மலையாள பாஷையுள்ளவரும் நிலைநிற்கத்தக்க சந்திகளாயிருக்கின்றன. அவற்றில் வடமொழிகள் வரிதோறும் நெருங்கிக் கலந்து கிடப்பதால் அவற்றின் சுவைதேரியச் சிறிதேனும் எடுத்து எழுதுவதற்கு இசைகிறதில்லை. இவர் காலம்முதற்கொண்டு தான் வடமொழியின் கலப்பு மலையாள பாஷையில் அதிகரித்தது. மேலும் இவருடைய பாடல் தமிழ் யாப்பிலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளுக்குப் பொருந்தாது. இவர் பாடல்கள் வெகுவாய் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கிளிப்பாட்டுன்னும் செய்யுள் நடை இவர்காலத்திற்கு முன்னிருந்ததாகத் தோற்றவில்லை. அந்த நடையையும், கிளிப்பாட்டுன்னும் பேருக்கு அனுகூலமாகத் தாமெடுத்துக்கொண்ட கதையை ஒரு கிளி சொல்லுவதாக ஆரம்பித்து முடிக்கும் தன்மையையும் விளக்கும்படி இன்றியமையாத சில சொற்களை மாற்றி அத்தியாத்ம ராமாயணத்திலிருந்து சில வரிகளைக் கீழே எழுதுகிறோம்.

“தார்மகட் கன்புள்ள தத்தையே வருக நீ
தாமச சீல மகற்றிடு விளைவுடன்
தாமோதரன் சரித மாமமிர்த மின்னவும்
சாமோத மாகவே சொல்வாய் சரதமாய்.

“எங்கிலோ கேட்பின் சுருக்கி நான் சொல்லுவேன்
பங்கமெல்லா மகலும் பல பேதமாம்
சங்கட மெதுவும் வருவது மில்லையாம்
பங்கஜ நேத்திரன் கதைகள் கேட்டிடிவே.”

அயோத்தியாகாண்டம் ஆரம்பம்.

“அத்தியாத்ம ராமாய ணம்பர மேசுரன்
அத்திரி மகட்குப தேசித் தருளிணன்
அத்தியயனம் செய்யினும் அன்புடன் கேட்கினும்
சித்திக்கு மெல்லா வபீஷ்ட மென்றிப்படி
பத்தியா யுறாதந் தடங்கிற்று பைங்கிளி
சித்தந் தெளிந்து கேட்டார் பெருமூலகரே.”

யுத்தகாண்டம் சம்பூரணம்.

தேனீக்களைப்பற்றிய சில குறிப்பு.

கூடவுளால் படைக்கப்பட்ட இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள பிராணி வர்க்கங்களுள் பல்லாயிரம் வகையான பூச்சிகள் உற்பத்தியாயிருக்கின்றனவென்றாலும் அவற்றுள் மிகுந்த பாக்கியம்பெற்றிருப்பது தேனீயாம். ஏனெனில், அது தன் சுயஜாதியான மற்றப் பூச்சிகளைப்போலாகாமல் அதிகமான இயற்கையறிவுள்ளதாகித் தன் சிக்கனத்திற்கும் செய்தொழிற்றிறமைக்கும் எவ்வளவு அதிகமாய்க் கொண்டாடப்படவேண்டுமோ அதைப்பார்க்கிலும் அநேகம்பங்கு அதிகமாகப் பிரகிருதி தத்துவவிசாரஞ்செய்யும் சாஸ்திரபண்டிதர்களால் கொண்டாடப்படுகின்றது.

தேனீக்கள் தாம் வசிப்பதற்கு ஏற்றவிடமாய் அதியற்புதமான தேன்கூடு ஒன்று அமைத்து அதில் தம் உணவாகிய தேன் எக்காலத்திலும் குறைவில்லாதபடி களஞ்சியம் களஞ்சியமாய் அமைத்துவைத்துக்கொள்வது ஒன்றுமாத்திரமே தேனீக்களின் திறமையையும் நுட்பபுத்தியையும் விளக்கப் போதுமானது. தேன்கூட்டில் அவை வாசஞ்செய்கிற ஒழுங்குபாடு அதினும் அற்புதமானது. ஒரு கூட்டில் வாசஞ்செய்கிற ஈக்கள் நான்குவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது ராணி, இரண்டாவது தொழிலாளிகள், மூன்றாவது ஆண்ஈக்கள், நான்காவது முட்டைகளும் புழுக்களும். தேன்கூட்டின் உட்புறத்திலாயினும் வெளிப்புறத்திலாயினும் செய்யவேண்டிய வேலைகள் யாவும் தொழிலாளி ஈக்களையே பொறுத்தவை; ராணியின்வேலை மற்றொன்றுமில்லை, முட்டையிடவேண்டிவது ஒன்றுதான்.

தேனீக்கள் கூடுகட்ட ஆரம்பிப்பது வெகுவாய் வசந்தகாலத்திலேதான். குளிர்காலம் கழிந்து வெயிலேற ஏற ஈக்களின் தொழிலாளிகள் அதிகமான உற்சாகங்கொண்டு வெளியே சஞ்சரிக்கத் தலைப்பட்டு மெழுக்குகள் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து, அவற்றால் தேவநிர்மாணம்போல் கணிதசாஸ்திரவிதிப்படி சிறிதும் பிசகில்லாத பிரமாணங்களுள்ள பல அறைகளுடன் மிகவும் ஆச்சரியகரமான கூடு கட்டத்துவக்கும்.

ஊழியஞ்செய்யும் ஈக்களிலும் இரண்டுவகைகளுண்டு: ஒரு வகை ஈக்கள் பிரயாசப்பட்டு மெழுக்குசேகரித்துத் தேன்கூட்டிலுள்ள அறைகளுக்கு அஸ்திவாரம்போடுவதே தொழிலாகக்கொண்டவைகள்; மற்றொருவகை ஈக்களோ, அந்தக் கட்டிடங்களை முழுதும் கட்டிமுடித்துப் பின்பு தேன்சேகரித்துக் குஞ்சுகளை ஊட்டி வளர்ப்பவைகள். இந்த ஈக்கள் மெழுக்குசெய்யும் விதத்தை உற்றுப் பார்த்தால் மிகவும் அதிசயமாயிருக்கும். மெழுக்குண்டாக்கும் ஈக்

கள் முதலில் தாம் வேண்டியமட்டும் தேனைக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு பின்பு அசையாமல் ஓரிடத்தில் தங்கி ஒன்றின்கீழொன்றாய் வரிசையாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்போதுதான் அவை மெழுக்கு உண்டாக்குவது. அப்படியே அவை இருபத்து நான்கு மணிநேரம் அதாவது ஒருநாள்முழுதும் தொங்கிக்கொண்டிருந்து வயிற்றிலேயே மெழுக்கு உண்டாக்கும். அம்மெழுக்கு வயிற்றின் கீழ்ப்புறத்திலுள்ள ஒருவகைப் பைபோன்ற உறுப்புகளில் தங்குகின்றன. மெழுக்கு செய்தானவுடனே ஒரு ஈ கூடுகட்டவேண்டிய இடத்திற்குச் சென்று முதலில் அவ்விடத்தின்மேல் தான் புரண்டு நன்றாய் இடத்தைச் சுத்தப்படுத்திப் பிறகு தன் பின்னங்காலால் மெழுக்கையெடுத்து அதை முன்னங்காலில் கொண்டுவந்து அங்கிருந்து வாயிற்கொண்டு வாயினால் மென்று நன்றாய் நெகிழும் படியாக்கி அதைக் கூடுகட்டவேண்டியவிடத்தில் வைத்துப் பின்னும் மெழுக்கு சேகரித்துக்கொண்டுவரப்போகும். அது போனபிறகு அவ்விடத்துக்கு மற்றொரு ஈ வந்துசேரும்.

இவ்வாறு செவ்வையாய் அஸ்திவாரம்போடப்பட்டபிறகு மெழுக்கு சேகரிக்கின்ற ஈக்கள் மெழுக்கு கொண்டுவந்துகொடுக்க, மற்றொரு கூட்டத்து ஈக்கள் வந்து அதற்குமேல் அறைகள் கட்ட ஆரம்பிக்கும். நன்றாய்க் கற்றுத்தோந்த சிற்பிகள் பெரிய கட்டிடங்கள் கட்டுவதுபோலவே, தேனீக்கள் வெகுவுத்தியாய் அவ்வறைகளை ஆறுகோணங்களுள்ளவைகளாகக் கணிதசாஸ்திரமுறை பிசகாதபடி கட்டிமுடிக்கின்றன.

இவ்விதமாய் அறைகளெல்லாம் ஒழுங்காகக் கட்டிமுடித்தவுடனே ராணியானது அவ்வறைகளில் முட்டையிடத் துவக்குகிறது. அம்முட்டைகள் ஒவ்வொரு அறைக்கு ஒவ்வொன்றுதான் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு சமயம் ஏதோ உபேகையாலோ இடம் போதாமையாலோ அந்த ராணி ஒரே அறையில் இரண்டுமுட்டையிட்டுவிடுமாயின், ராணியோடுகூடவே காத்திருக்கிற ஈக்கள் ஒரு முட்டைதவிர மற்றவையெல்லாம் அப்புறப்படுத்திவிடும். இது முதலிய வேலைகளுக்காகப் பத்துப் பன்னிரண்டு ஈக்கள் ராணியன்டையிலேயே எப்போதும் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும். அம்முட்டைகளெல்லாம் குஞ்சுபொரிக்கத் துவக்குமாயின், அப்போது ஊழியஞ்செய்யும் ஈக்களுக்கு வேலை பின்னும் அதிகமாகும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு அறையில் அந்தந்தப் புழுவுக்குவேண்டிய உணவு எப்போதும் சித்தமாயிருக்கின்றதாவெனப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அவைகட்குணவு மகரந்தமேயாம். புஷ்பங்களினின்றும் ஊழியக்கார ஈக்கள் ஓயாமல் மகரந்தங்களைக் கொண்டுவந்து அவ்வறைகளில் காலமறிந்து குறையாமல் சேர்த்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். இப்படி குஞ்சுகளுக்கு உணவு ஊட்டுவதுமாத்திரமேயன்றி மற்றப் பெரிய ஈக்களுக்கு உணவு

தேடிக்கொண்டுவருவதும் ஊழியஞ்செய்யும் ஈக்களின் தொழிலே யாம். அவை அப்பப்போது வேண்டிய தேன்களைத் தேடிக்கொண் டுவந்து அறைகளில் நிரப்பித் தற்காலத்திற்கு வேண்டியவைகளை மாத்திரம் அப்படியேவிட்டு, தேன் சுலபமாய்க் கிடைக்காதகாலத் திற்குக் கையிருப்பாக மற்ற அறைகளை மெழுக்கினால் மூடி முத் தினாயிட்டுவிடும். இதுமாத்திரமேயன்றி எப்போதும் அவ்வறை களைச் சுத்திசெய்து நல்லகாற்று உட்புகும்படி செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். மிகவும் சொற்ப இடமான ஒரு தேன்கூட்டிற் குள் அத்தனை ஈக்கள் வசிக்கின்றனவென்றால், அவைகட்கு நல்ல காற்று எவ்வளவு அவசியானது யோசித்துப்பாருங்கள். இந்த ஈக்கள் நல்லகாற்று உட்புகும்படி செய்வது எப்படியென்பீர்களோ? அவை கூட்டின்வாயிலிலே நின்று தம் சிறகுகளால் ஓயாமல் விசிறிக்கொண்டேயிருக்கும்; அவை இளைப்படைந்தால் அவை கட்குப் பதில் வேறு ஈக்கள் அவ்விடம் வந்துசேரும்.

தேனீக்களுக்குப் பெரிய தும்பிகள் இருக்கின்றனவே, அவற் றின் பயன் என்னவென்பீர்களோ? அவை மற்றொன்றினால் துன்பம் நேராதபடி காத்துக்கொள்ள முக்கியமான ஆயுதமாயிருக்கின்றன. காத்துக்கொள்ளும்படி நேருவது எப்பொழுதெனின், ஒரு கூட் டிலுள்ள ஈக்கள் மற்றொரு கூட்டிலுள்ள ஈக்களை யெதிர்த்துத் தேனைக் கொள்ளையடிப்பதுண்டு; அப்பொழுது அவ்விரண்டுதிறத்து ஈக்களுக்கும் பெரும்போர் உண்டாகும். அந்தச் சமயங்களில் அவைகளுக்கு ஆயுதம் தும்பிதான். அதன் மற்றொரு உபயோக மாவது, மற்ற ஈக்களுக்கு வேலைசெய்யச் சக்தியற்றுப்போன ஆண்ஈக்களைக் கொல்லுவதாம். ராணியான ஈக்களைக் கருத்தரிக் கும்படி செய்வதுதவிர அந்த ஆண்ஈக்கள் தேன்கூட்டில் மற்றொரு வேலையும் செய்வதில்லையாதலால், வேலைசெய்யும் ஈக்கள் அவை களைத் தம் கொடுக்கு அல்லது தும்பிகளால் கடித்துக் கொன்று வெளியே தள்ளிவிடுகின்றன.

ராணியான ஈயானது கூட்டிலுள்ள அறைகளில் அறைக்கு ஒன்றாகப் பல முட்டைகள் இடுகின்றது என்று சொன்னோமே. அம்முட்டைகளெல்லாம் ஒரு தன்மையானவையேயானாலும், அவற்றுள் ஒன்று ஒரு பெரிய அறையில் நல்ல உணவுட்டி வளர்க் கப்படுகின்றது. அப்படி வளர்க்கப்படுவதுதான் பிறகு ராணியா வது. இரண்டு மூன்று ராணி வேண்டும்படித்தில் இரண்டுமூன்று முட்டைகளைச் சிறப்பாக வளர்ப்பதுமுண்டு. ஒரு கூட்டில் ஒரு ராணிக்குமேல் இருந்தால் பெருஞ்சண்டை உண்டாகுமாயினால், வேறொரு ராணி உற்பத்தியானவுடனே முன் ராணி தன் பரி வாரங்களோடுகூட மற்றொரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விடும்; அல்லது அது வெளியேபோமளவும் புதிதாய் ராணியாகும். தேனீ தன் அறையைவிட்டு வெளிப்படாதபடி ஊழியஞ்செய்யும் ஈக்கள்

அதைச் சிறையிலாவது வைத்திருக்கும். தேனீக்களின் சரித்தி ரத்தில் இன்னும் அற்புதமான அநேகவிஷயங்கள் இருக்கின்றன வாயினும், அவற்றை யெழுத இங்கிடமில்லையென்று இவ்வளவோடு விட்டோம். அங்கங்கே சமயம் நேர்ந்தபோது வேறு சில விஷ யங்களும் எடுத்து எழுதுவோம். தேனீக்களின் அரசாட்சி எவ் வளவு ஒழுங்காயிருக்கின்றது பாருங்கள். இந்தத் தேனீக்கள் கட் டும் கூடுகளையழித்து அதிலுள்ள தேன்களைக் கொண்டுவந்துதான் கடைகளில் விலைக்குவிற்கிறார்கள்.

இந்த ஈக்கள் ஸாதாரணமாக மனிதருக்கு அதிகமாய்த் தீங் குசெய்வதில்லையென்றாலும், ஒவ்வோர் சமயங்களில் மிகுதியாய்க் கோபங்கொண்டு கொடுமைசெய்ய நினைத்தால், அப்போது அவைக ளுக்குத் தப்பிப்பிழைப்பது மிகவும் அசாத்தியம். இந்தக் கொடு மை நேரிடுவது வெகுவாய்ப் பெருங்காடுகளிலும் மலையடர்ந்த இடங்களிலுமேயாம். இதற்கு உதாரணமாய் ஒருவர் நேரில் அனு பவித்து எழுதிய வரலாற்றை இங்கெடுத்துச் சொல்வோம்.

முன் இத்தேசத்தில் யுத்தம் நடந்தபோது ஒரு சமயத்தில் அங்கிலேயருடைய சேனைகள் மேற்கே மைசூருக்கு அடுத்த மலை நாட்டில் ஒரு பெருங்காட்டின்வழியே இரண்டு மூன்று நாள் செல் லும்படி நேரிட்டது. அவ்வழியில் ஒருநாள் அந்தப் பட்டாளத்து வீரர்கள் தேனீக்களால் பட்டபாட்டை அவர்களுள் ஒரு சுபேதார் சொல்லியிருக்கிறான். அதாவது:—

“நாங்கள் சென்ற காட்டுவழியிலே மத்தியில் ஒருநாள் இறங்க வேண்டியதாக நேரிட்டது. அவ்விடம் பல குன்றுகளாலும் ஆகாய மளாவிய பெரிய விருகங்களாலும் சூழப்பட்டு வனதுர்க்கம்போ லிருந்தது. அங்கே தளமிறங்குபிடத்திற்கு எல்லையாக நாற் புறமும் எங்கள் ஆயுதங்களை நாட்டினோம். எங்கள் சேனாபதி யும் தளமிறங்கவேண்டியவிடம் இன்னதென்று காட்டிவிட்டுச் சிறிதுதூரத்தில் தமது கூடாரத்திற்குப் போய்விட்டார். அங் குள்ள மரங்களில் பெரிய வண்டிச் சக்கரத்தைப்பார்க்கிலும் பெரி தான பல தேன்கூடுகளிருந்தன; அவ்விடத்திலே தேன்கூடுகளி ருக்கின்றனவென்பது எங்கள் ஒருவருக்கும் தெரியாது. நாங்கள் பாசறை இறங்கின சிறிதுபொழுதுக்கெல்லாம் சில தேனீக்கள் நாங்கள் நாட்டிய ஆயுதங்களண்டை வந்து பார்த்துத் திரும்பிப் போயின. அந்த ஈக்கள் சிவந்து மிகப் பெரியவைகளாயிருந்தன. அவைகள் திரும்பிப்போன சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் அதேபாதி ரியாய் நூற்றுக்கணக்கான ஈக்கள் வந்து பார்த்துவிட்டுப்போயின. அதன்பின்பு சற்றுநேரம் கழித்து ஆயிரக்கணக்காய்க் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்துவந்து எங்கள் சிப்பாய்களைக் கடிக்க ஆரம் பித்தன. அதாவது கொஞ்சநஞ்சமன்று; ஒவ்வொருமனிதனையும் அநேகம் ஆயிரம் ஈக்கள் சுற்றிக்கொண்டன. அத்தனை ஈக்கள்

சூழ்ந்துகொண்டு கொட்டினால் அந்த வருத்தத்தை யார்தான் பொறுப்பார்கள். அவர்கள் சிறிதும் அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் தங்கள் தலைப்பாகைகளாலும் துணிகளாலும் உடம்பின்மேல் அடித்துக்கொண்டு பித்தம்பிடித்தவர்போல ஒன்றும் தெரியாமல் நாற்புறமும் ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். ஓடாமல் திரும்பிவரும்படி நான் எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டும் ஒருவரும் என் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. அவர்களுள் ஒருவன் அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் அக்காட்டிலிருந்த ஒரு குளத்தில் இறங்கிவிட்டான். அக்குளம் அதிக ஆழமானது. அந்தக் குளத்திலிறங்கியும் தேனீக்கள் அவனை விடவில்லை. அதுதெரிந்து அவன் தண்ணீர்க்குள் நன்றாய் முழுகி விட்டான். எந்நேரம் தண்ணீர்க்குள் முச்சுப்பிடித்துக்கொண்டிருப்பான்? ஈக்கள் தண்ணீர்மேலேயே காத்துக்கொண்டிருந்து அவன் தலையை மேலே தூக்கும்போதெல்லாம் மிகக் கோபமாய்க் கடித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் பலதடவை முழுகிமுழுகிக் கிளம்பிப்பார்த்தான்; எந்நேரம் முழுகியிருந்தாலும் தேனீக்கள் அப்புறம் போகவில்லை, எப்போது தலையைத் தூக்கப்போகிறுனென்று அங்கேயே காத்துக்கொண்டிருந்தன. அதனால் அவன் தலையைவிடத் தண்ணீரில் வருத்தம் அதிகமேயன்றிக் குறைவில்லையெனத் தெரிந்து குளத்தினின்றும் எழுந்து வெளியே ஓட ஆரம்பித்தான். அப்போதும் தேனீக்கள் அவனை விடாமல் பின்தொடர்ந்துபோய்க் கடித்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வண்ணம் அவ்விடத்தைச் சுற்றி அனாமயிலுக்கு அனாமயில்தூரம் அவை தொந்தரை செய்தன. சிப்பாய்களெல்லாம் நாலாமூலையிலும் ஓடி மதிமயக்கமுற்றவர்களும் முர்ச்சையடைந்தவர்களுமானார்கள். பத்துப் பன்னிரண்டுபேர்மாத்திரம் அதிவேகமாய் அனாமைல் தூரத்துக்கப்பால் கூடாரம் அடித்திருந்தவிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அவர்கள் தங்கள் சுகத்தைமாத்திரம் பார்த்துக்கொண்டார்களேயன்றி மற்றவர்களுக்காகச் சிறிதும் கவலைகொள்ளவில்லை. கடைசியில் இரண்டொருவர் துணிந்து சக்கிமுக்கியடித்து நெருப்பு உண்டாகிக் காட்டிலுள்ள உலர்ந்த கட்டைகளில் கொளுத்திவிட்டார்கள். அந்த நெருப்பைக் கண்டபின்புதான் தேனீக்கள் பயந்து மனிதர்களைத் தூரத்துவதை விட்டுத் திரும்பி ஓடிப்போயின.

பின்பு நான், ஆயுதங்கள் நாட்டியவிடத்தில் இப்படி தேனீக்களின் தொந்தரை மிகவும் அதிகமாயிருப்பதால் சிப்பாய்களெல்லாரும் அவ்விடத்திற்கு அனாமைல்தூரம் அப்புறம் ஓடிப்போய் விட்டார்கள் என்றதாய் எங்கள் தலைவனுக்குச் செய்தியனுப்பினேன். அதற்கு அவர், அந்த இடத்தைவிட்டு வேறெங்கே உனக்கு உசிதமாய்த் தோன்றுகிறதோ அவ்விடத்தில் ஆயுதங்களை நாட்டிவை என்றதாய்ப் பதில்சொல்லியனுப்பினார். இதற்குள் ஓடிப்போன சிப்பாய்களும் காட்டிலிருந்து ஒவ்வொருவராய்த்

திரும்பிவந்தார்கள். மாலை ஐந்தாமணிக்கு எங்கள் சேனைத்தலைவரும் ஆயுதம்நாட்டியிருந்தவிடத்தில் எங்களைக் காணவந்தார். சிப்பாய்களுடைய கைகால் முகம் முதலிய எல்லா உறுப்புகளும் ஈக்கடியால் பொதியாக வீங்கிப்போயிருக்கக்கண்டு மிகவும் பிரமித்து, மறுநாள்காலையிலே அவ்விடம்விட்டுப் புறப்படும்படி அன்றுராத்திரி மூன்றுமணிக்குள் ஆயுதங்களையெல்லாம் கூடாரத்தண்டை கொண்டு சேர்க்கும்படி கட்டளையிட்டுப் போய்விட்டார். அவ்வண்ணமே இராத்திரி மூன்றுமணிக்கு ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டோம். கூடாரத்தண்டையிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களுெல்லாம் வீங்கிப்போயிருந்த சிப்பாய்களுடைய முகம் முதலான அவயவங்களைப் பார்த்துத் திகைத்துப்போனார்கள். அங்கிருந்து இராத்திரி புறப்பட்டுப்போனவர்கள்தாம் ஈக்குத் தப்பினவர்கள்; பகலில் சென்றவர்கள் ஈக்கடிக்குத் தப்பவில்லை. ஒரு பெண்பிள்ளை குதிராமேல் சாமான்களையெல்லம்போட்டுத் தானும் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு சென்றாள். அவளையும் குதிரையையும் ஈக்கள் தூரத்திப் படுத்தினபாடு இவ்வளவவ்வளவல்ல; அந்தத் தொந்தரை பொறுக்கமாட்டாமல் குதிரைவெறிகொண்டு முரட்டுத்தனமாய் நடுக்காட்டிலோடி அப்பெண்ணைக் கீழே தள்ளிவிட்டது” என்று இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறான்.

சிறுவர்க்கான கதை.

அதிர்ஷ்டசாலியான மகன்.

சிலகாலத்திற்குமுன்னே முத்துசாமி என்னும் ஒருவன் ஒரு பட்டணத்தில் பல வருஷகாலம் ஒரு யஜமானனிடத்திலே வேலை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்படியே ஏழெட்டு வருஷமானபின்பு அந்த வேலைக்காரன் யஜமானனைக்கண்டு, ஐயா, நான் தங்களிடத்தில் இத்தனை வருஷகாலம் சேவித்து வந்தேன்; கொஞ்சக்காலம் வீட்டிலேபோய் வசித்திருக்கவேண்டுமென விருப்பம் உண்டாயிருக்கிறது. எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளத்தைக் கொடுத்து வீட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுகிறேன் என்று வணங்கிக் கேட்டான். அதற்கு யஜமானன், அப்பா நீ இத்தனைவருஷகாலம் என்னிடத்தில் கள்ளம் கவடுசெய்யாமல் உண்மையாய் உழைத்துவந்ததனால் உன்னிடத்தில் எனக்கு அதிகமான அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. ஆயினும் நீ ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று அபேகைகொள்வதனால் உன் கருத்துக்குக் குறுக்குச்சொல்ல எனக்கு இஷ்டமில்லை; சுகமாய்ப் போய்வா என்று சொல்லி, ஒரு பெரிய பொன்கட்டியை அவனுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தனுப்பினான்.

அந்தப் பொன்கட்டியைத் தன் வஸ்திரத்தில் உறுதியாக மூட்டைக்கட்டிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷமாய் முத்துசாமி யஜமான னிடத்தில் விடைபெற்றுத் தன் ஊருக்குப்போகப் புறப்பட்டான். சிறிதுதூரம் போகும்போது வழியில் ஒருவன் வெகு வினோத மும் சந்தோஷமாய் ஒரு சிறந்த குதிராமேலேறி வேகமாகச் சவாரிசெய்துகொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டவுடனே முத்து சாமி, ஆ, குதிராமேலேறிக்கொண்டு போவது எவ்வளவு வினோ தமானது! ஒருவன் எவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டுமாயினும், ஆசனத்திலுட்காந்திருப்பதுபோலக் குதிராமேல் அசையாமல் உட் காந்திருப்பதுதவிர மற்றொரு வேலையும் செய்யவேண்டிவதில்லை; காலில் ஒருபோதும் கல் அடிபடாது; பாதாசைகள் தேய்ந்துபோ வதில்லை; சிறிதும் உடம்பில் இளைப்புத்தோன்றாமலே எத்தனை காத தூரமானாலும் சுலபமாய்ப் போய்ச்சேரலாம்; இதைவிடச் சவுக்கிய மானது வேறு ஏதாவது உண்டோ எனத் தனக்குத்தானே சொல் லிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பேச்சுக்களைக் காதில் கேட்டுக்கொண்டே வந்த குதிரை சவாரிக்காரன் இவனண்டையில் சற்று நின்று, நண்பனே, ஆனால் நீ எப்பொழுதும் காலால்தான் நடந்துபோகிறாயோ என்றான். அதற்கு முத்துசாமி, நடப்பதுதான் எனக்குத் தலைவிதியாயிருக்கிறதே; அதிலும் இப்பொழுது ஒரு பெரியமூட்டையைச் சுமந்துகொண்டுபோகவேண்டியிருக்கிறது. மூட்டையென்றால் மற்றொரு மூட்டையுமல்ல; ஒரு பெரிய பொன்கட்டி மூட்டை; இதன் பளுவை நான் என்னென்று சொல்வேன்; தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டால், மறுபடி தலையை நிமிர்த்தக்கூடாமல் தலை அப்படியே அழுந்திப்போகிறது; தோளில் வைத்துக்கொண்டாலோ தோளெல்லாம் நசுங்கி நோவெடுக்கின்றது என்றான்.

அதைக்கேட்டு வழிப்போக்கன், அப்படி அதைச் சுமந்து கொண்டுபோவது உனக்கு வருத்தமாயிருக்குமானால், நாம் நமது பொருள்களை மாற்றிக்கொள்வோம்: என் குதிரையை உனக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; அதற்குப் பதில் உனக்கிஷ்டமானால் உன் தலைமூட்டையை எனக்குக் கொடுத்துவிடலாம் என்று சொல்ல, முத்துசாமி, அப்படிச் செய்ய நீ சம்மதப்படுவாயோவென்றுதான் நான் மயங்கிக்கொண்டிருந்தேன்; அப்படிச் செய்தால் எனக்கு வெகு சந்தோஷமே. இந்தச் சூமையை நீ எப்படிச் சுமந்து கொண்டுபோவாயோ, அது எனக்குப் பெரிய விசாரமாயிருக்கிறது என்று சொன்னான்.

அந்தப்பேச்சைக் கேட்டவுடனே வெகு சந்தோஷமாய்க் குதி ராமேலிருந்த மனிதன் கீழே இறங்கி முத்துசாமி வைத்திருந்த மூட்டையை வாங்கிக்கொண்டு அவனை மெல்லக் குதிராமே லேறிவிட்டுக் கடிவாளத்தை அவன் கையில் கொடுத்து, குதிரை

வேகமாய்ப் போகவேண்டுமானால், “ஹை! ஹை!!” என்று அதட்டினால் அதிவேகமாய்ச் சவாரிசெய்யும் என்று சொல்லி, பொன் மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

குதிராமேலேறிக்கொண்டபொழுது முத்துசாமிக்கு மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாயிற்று; சவாரிசெய்யும்போது அதினும் அதிகமான சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அப்படியே சிறிதுதூரம் போகையில் பின்னும் வேகமாய்ப் போகவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு கடிவாளத்தைக் குலுக்கி, ஹை, ஹை என்று குதிரையை அதட்டினான். அதட்டினவுடனே அது நாலுகால் பாய்ச்சலாய் வெகு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்து அங்கே ஓரிடத்தில் அவனை மயக்கிக் கீழே தள்ளிவிட்டது. தள்ளிவிடவே அவன் பாதையோரத்திலுள்ள வாய்க்காலில் புரண்டு வீழ்ந்தான். அப்பொழுது அந்த வழியே விலைக்குப் பசுமாடு ஒன்று வாங்கி ஓட்டிக்கொண்டு போன ஒருவன் அக்குதிரையைப் பிடித்துக்கொள்ளாமலிருந்தால் அதுவும் எங்கேயோ காற்றாய்ப் பறந்தோடிப்போயிருக்கும்; அம் மனிதன் அதை ஓடிப்போகவொட்டாமல் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான். இதற்குள் கீழேவீழ்ந்த குதிரைக்காரன் மெல்லத் தலையெடுத்துப் பார்த்துத் தனக்குக் குதிரையால் நேரிட்ட துன்பத்தைப் பற்றி மிக்க விசனமும் கோபமும் அடைந்தவனாகி மெதுவாய் எழுந்து பள்ளத்திலிருந்து பாதைக்குவந்து அங்கே குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற குடியானவனைப்பார்த்து, ஐயா, குதிரை மேலேறிச் செல்வதைப்போலப் பேதைமையானது வேறொன்று மில்லை; அதினும் இத்தன்மையாய் மேலேயிருப்பவனைக் கீழே தள்ளிக் கழுத்தை முறிக்கும்படியான கொடிய மிருகத்தின்மேல் ஏறிப்போவது மிகவும் கேடுகெட்டது. பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகிறேன்! இனி நான் ஒருபோதும் இக்குதிராமேல் ஏறுவதில்லை. போனதுபோகட்டும்; நீர் இக்குதிரையை எடுத்துக்கொண்டு உமது பசுவை எனக்குக் கொடுப்பீரா? இப்பசுவை ஓட்டிக்கொண்டு அதன்பின்னேயே நடந்துபோனால் ஒரு தொல்லையுமில்லை; மேலும் பசு ஒன்று கையிலிருந்தால் தினந்தோறும் தயிர் பால் வெண்ணெய் தப்பாமல் அகப்படும். அதைவிடச் சவுக்கியமானது வேறொன்று மில்லை; எவ்வளவுபொருள் கொடுத்தாலும் பசு வாங்கிக்கொள்வதே மேலானது என்றான். அதைக் கேட்ட குடியானவன், நீ அவ்வளவு ஆசைகொண்டு கேட்கும்போது நான் எப்படி மாட்டேனென்று சொல்லுகிறது; உன் இஷ்டப்படியே இந்தப் பசுவை யெடுத்துக்கொள், நான் உன் குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டுபோகிறேன் என்று சொன்னான்.

அவனுக்கு ஆயிரம் வந்தனம்செய்து முத்துசாமி அவன் சம்மதியை அங்கீகரிக்க, குடியானவன் தன் பசுவைவிட்டு அந்தக் குதிராமேலேறிக்கொண்டு விரைவாகத் தன் ஊருக்குச்சென்றான்.

குதிரையைக் கொடுத்துப் பசுவை வாங்கிக்கொண்ட முத்துசாமி தான் மிகுந்த அதிர்ஷ்டசாலியென்று வெகு சந்தோஷமாய், இனி நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; கையிலே கொஞ்சம் பலகாரமிருக்கிறது, தாகமெடுக்கும்போதெல்லாம் பசுவைக் கறந்து பால்குடிக்கலாம்; இதைவிட நமக்கு வேறென்னவேண்டும் என்று களிப்படைந்து தன் ஊருக்குப் போகின்றவழியே போனான். சிறிதுதூரம் செல்லுகையில் வெயில் அதிகமாய்க் கீழும்மேலும் கொளுத்தவே அப்புறம் நடந்துபோகமாட்டாமல் அங்கிருந்த ஒரு மரத்தடியில் சற்று இளைப்பாறும்படி உட்காந்து தன் கையிலிருந்த பலகாரத்தைப் புசிக்க ஆரம்பித்தான். அதைத்தின்னவே தாகம் அதிகமாயிற்று, அண்டையில் எங்கும் தண்ணீரில்லை. அதனால் அவன் பால்கறந்து குடிக்கவேண்டுமென்று அபேகைக்கொண்டு பசுவை அம்மரத்தடியில் கட்டி அதன்கீழுட்காந்து பால்கறக்க ஆரம்பித்தான்; எந்நேரம் அதன்கீழ் அவன் மன்றாடியும் ஒருபீல் கூடப் பால் சுரக்கவில்லை, அது சினைப்பசு; பால் எப்படி சுரக்கும்? அவன் தன்னை வருத்துவதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தப் பசு அவனை வலிவாய் ஒரு உதை உதைத்துக் கீழே தள்ளி விட்டது; அவன் மெய்ம்மறந்து மூர்ச்சைபோய்க் கீழே வீழ்ந்தான். வீழ்ந்து வெகு நாழிகைவரையில் அவனுக்குப் பிரஞ்ஞையே யில்லை. இப்படியிருக்க அவனுடைய அதிர்ஷ்டத்தால் இடையன் ஒருவன் ஒரு ஆட்டை ஒட்டிக்கொண்டு அந்தவழியாக வந்தான். அவன் அவ்விடத்தில் முத்துசாமி வீழ்ந்துகிடக்கிற கிடையைக் கண்டு மிகவும் பரிதாபப்பட்டு அவனை மெல்ல எழுப்பி உட்கார வைத்துத் தன் கையிலிருந்த பாலேக் கொஞ்சம் வார்த்து அவனுக்குப் பிரஞ்ஞை உண்டாகும்படி செய்து, பிறகு நடந்த விசேஷமென்னவென்று கேட்க, முத்துசாமி, நடந்த வரலாற்றையெல்லாம் சொல்லிப் பால்கறக்கப்போய் பசு உதைத்துக் கீழே வீழ்ந்து பல் உடைந்துபோயிற்று என்றான். அதுகேட்டு அந்த இடையன், அவன் ஒன்றும் தெரியாத பேதையென்று தெரிந்து கொண்டு தன் கையிலிருந்த பாலேப் பின்னும் கொஞ்சம் அவனுக்கு வார்த்து அவனைச் சந்தோஷப்படுத்திப் பின்பு, மகனே, இந்தக் கிழப்பசுவை வைத்துக்கொண்டு பால்வேண்டுமென்றால் எங்கிருந்து வரும்; பால்கொடுக்கிற பசுவானால் கன்றுக்குட்டியும் கூட இராதா? இனி இந்தப் பசு ஏர் உழுதற்குத்தான் உதவும்; மற்றொன்றுக்கும் உதவாதென்றான். அதுகேட்டு அவன், இந்தச் சூது யாருக்குத் தெரியும்; கிழமோ பழமோ நானறியேன்; ஏருழுவதென்றால் வயலிருந்தாலல்லவோ? பால்வேண்டுமென்றே நான் பசுவாங்கினது; இப்பொழுது நீர் கொடுத்த பால் வெகு உருசியாயிருக்கிறது; இது உமக்கு ஏது என்றான்.

அதற்கு இடையன் அது இந்த ஆட்டுப்பால்; உனக்குப்

பாலின்மேல் ஆசையிருந்தால் இந்த ஆட்டை எடுத்துக்கொள், கிழமானாலும் ஆகிறது; உன் பசுவை நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். இவ்வளவு நேசமாய் ஒருவன் வருந்திக் கேட்கும்போது மாட்டேனென்று சொல்ல யாருக்குத்தான் மனம் வரும் என்று கூற, அந்த மூடன், ஐயா உம்முடைய உதாரகுணத்திற்காகக் கடவுள் உம்மைக் கடாக்ஷிப்பாராக என்று அவனை வாழ்த்தி, தன் பசுவை அவனுக்குக் கொடுத்து அவன் கொண்டுபோன ஆட்டை வாங்கிக் கொண்டான்.

இடையன் வெகு சந்தோஷமாய்ப் பசுவை ஒட்டிக்கொண்டு போக, முத்துசாமியும் மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்கொண்டவனாய் ஆட்டை ஒட்டிக்கொண்டு தன் ஊருக்குத் திரும்பினான். திரும்பிப்போகும் போது, தனக்கு எல்லாக்காரியமும் தான் நினைக்கிறபடியே கைகூடுகின்றனவென்றும், தான் மாற்றுகிற பொருளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்தவையாகவே யிருக்கின்றனவென்றும் தன் அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்துத் தானே மனமகிழ்ந்துகொண்டு போனான். அவ்வண்ணமே சிறிதுதூரம் போகையில் சிறந்த வாத்து ஒன்றை ஒட்டிக்கொண்டுவந்த ஒரு பையன் அவனுடன் சேர்ந்தான். அவர்கள் இருவருமாய்ப் பேசிக்கொண்டே போகையில் முத்துசாமி தான் செய்த காரியங்களும், அதனால் தனக்கு நேர்ந்த அதிர்ஷ்டமும் இத்தன்மையனவென்று எடுத்துச் சொல்ல, அந்தப் பையன் செய்தி தெரிந்துகொண்டு, தான் அந்த வாத்தை ஒரு பிரபுவின் வீட்டிற்கு ஒட்டிக்கொண்டு போவதாகவும், அது வெகு நன்றாய் வளர்க்கப்பட்டுப் பருத்துக் கொழுத்திருப்பதாகவும் சொன்னான். அதற்கு முத்துசாமி, ஆம், நீ சொல்வது சரிதான்; உன் வாத்துக்கு என் ஆடு குறைந்ததல்லவே, இது வேளைக்குவேளை வேண்டிய பால் கொடுக்கின்றது என்று சொல்ல, அந்தப் பையன் சிறிது மயக்கம் கொண்டவன்போல நான்குபக்கமும் திரும்பிப்பார்த்துத் தலையசைத்து, ஆம், அது உண்மையே, ஆனால் ஒன்று, சொல்ல எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது; இப்பொழுது நான் வந்த வழியில் அடுத்த ஊரிலே ஒரு ஆட்டைக் குட்டியோடுகூட யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டதாகப் பெருங்குச்சலாய் இருக்கிறது. அதைத் தேடிப்பார்த்துக்கொண்டு வரும்படி நாலா மூலையிலும் ஆட்களைத் துரத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆடு அதுவேதானேவென்று எனக்கு வெகுநடுக்கமாயிருக்கிறது. உடனே ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் இதை ஒளித்துவைத்தால்தான் பிழைக்கலாம்; இல்லாவிட்டால் தலைபோய்விடுமென்று தோன்றுகிறது என்றான்.

முத்துசாமி அந்தப் பேச்சைக் கேட்டவுடனே உடம்பு நடுக்கமுற்று, பிள்ளாய், நீ இவ்வளவு வருத்தமெடுத்துக்கொண்டுவந்து இச்செய்தியை எனக்குத் தெரிவித்தாயே! நீ என்றும் குறைவில்

லாமல் வாழவேண்டும். அருகாமையில் எனக்கு ஓரிடமும் தெரியாதே; நான் எங்கேபோய் ஒளித்துக்கொள்கிறது. உனக்கு இங்கே அறிந்தவிடங்கள் அநேகம் இருக்குமாயினாலும் நீ இந்த ஆட்டை எடுத்துக்கொண்டு உன் வாத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்க, அந்தப் பையன், நீ இவ்வளவு வருத்தப்பட்டுக் கேட்கும்போது என்னசெய்கிறது, உன் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும், தனக்குத் தீங்குநேரிட்டாலும் பிறர்க்குத் தீங்கு நேரிடுவதை நான் கண்ணால் பார்க்கமாட்டேன் என்று சொல்லி, தன் வாத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து ஆட்டை ஒட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். முத்துசாமியும் மனவிசாரம் நீங்கி நிம்மதியாய் வாத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் ஊருக்குப்போகிற வழியே போனான்.

போகும்போது ஒரு ஊரண்டை பாதையோரத்திலே சாணை பிடிப்பவன் ஒருவன் வினோதமாய்ப் பாட்டுப்பாடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். வழியேபோன முத்துசாமி அவனைப் பார்த்து, ஐயா, உமது பாட்டைக் கேட்கும்போது சிறந்த வியாபாரமொன்று உமது கையிலிருப்பதுபோலக் காண்கிறதே என்று கேட்க, அவன், ஆம், என் வியாபாரம் மிகச் சிறந்ததுதான். இந்த வியாபாரத்தில் எப்போதும் கையில் காசு கூத்தாடிக்கொண்டேயிருக்கும், சாணைபிடிப்பவனுக்கு எவ்விடத்திலும் ஜீவனமுண்டு. அதிருக்கட்டும்; உன் வாத்து வெகு அழகாயிருக்கிறதே, இது எவ்விடத்தில் வாங்கினது என்றான்.

முத்துசாமி அதற்கு, இது நான் எங்கும் விலைக்குவாங்கினதன்று; என்னிடமிருந்த ஆட்டைக்கொடுத்து மாற்றினது; ஆடோ, என் பசுவைக்கொடுத்து மாற்றினது; பசு குதிரைக்கு மாற்றினது; குதிரை என்னிடமிருந்த ஒரு பெரிய பொன்கட்டியைக் கொடுத்துக்கொண்டது; பொன்கட்டியேதென்பாயோ? நான் ஏழுவருஷம் உழைத்த உழைப்புக்குக் கூலியாக என் யஜமானன் கொடுத்தது என்று தன் வரலாற்றை முழுதும் சொல்லிமுடித்தான்.

அது கேட்டுச் சாணைக்காரன், மேலுமேலும் உன் பாக்கியம் பெருகுவதைக் கேட்க வெகு சந்தோஷமாகிறது; கையில் எப்போதும் காசு குலுங்கும்படியான வகைதேடிக்கொள்வது இதைவிட மேலானதென்று நினைக்கிறேன் என்று சொல்ல, முத்துசாமி, அதற்காக நான் செய்வவேண்டியதென்னவென்று கேட்டதற்கு, நீயும் என்னைப்போல் ஒரு சாணைக்காரனாகவேண்டும்; அந்தத் தொழிலுக்குச் சாணைக்கல் ஒன்றுதான் முக்கியமாய்வேண்டும், அது இருந்தால் மற்றவையெல்லாம் தனக்குத்தானேவந்து அமையும்; வேண்டுமானால் நான் உனக்கு ஒரு சாணைக்கல் தருகிறேன்; அதற்காக நீ மற்றொன்றும் விலைகொடுக்கவேண்டாம்; இந்த வாத்தைக் கொடுத்தால் போதுமென்றான். அவன் அதற்குச்

சம்மதிக்க, சாணைக்காரன் அண்டையிலிருந்த ஒரு பெருங்கல்லையெடுத்து அவன் கையில்லெடுத்து இதைக் கொண்டுபோனால் உனக்கு ஒரு குறையுமுண்டாகாது என்று சொல்லியனுப்பினான்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பேதைமனிதன், ஆ! நாம் அதிர்ஷ்டத்துக்கென்றே பிள்ளைபிறந்தோம். எல்லாம் நமக்கு நினைத்தபடியே கைகூடியவருகின்றன; வரவேண்டியவையெல்லாம் தாமே வலியவந்து அமைகின்றன; ஸம்பத்துமாரென்றால் நமக்கே தகுமென்று மனங்களித்துக்கொண்டே போனான். 'சிறிது தூரம் போகையில் வெயில் அதிகமாயிற்று; இளைப்பும் அதிகரித்தது. அவற்றோடு தலையில் பாறையின் சமையும் வருத்தவே அதைக் கீழே எறிந்துவிட்டுச் சும்மா நடந்துபோனார் போதுமென்றாயிற்று. அத்தருணத்தில் சமீபத்திலே மடுவொன்று காணப்பட, அதிலே கைகால்கழுவிக்கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்துவரும்படி போனான். போய்த் தலைமேலிருந்த கல்லைக் களையோரத்திலிருக்கி வைத்துத் தான் குளித்து தண்ணீர் குடிக்கப்பார்த்தான். அச்சமயத்தில் அவன் கால்பட்டு நழுவிக்களையோரிலிருந்த கல் திடென்று மடுவில் வீழ்ந்துபோயிற்று. வீழ்ந்து அமிழும்போது பார்த்த அம்மனிதன் வெகு சந்தோஷமாய் எழுந்து குதித்துக் கூத்தாடி, நமக்கு இருந்த பெருஞ்சமையைச் சுவாமி தானே தீர்த்து நிம்மதியாக்கினார். நம்மைப்போல பாக்கியமுள்ளவன் இந்தப் பூமண்டலத்தில் ஒருவனுமில்லையென்று உரத்துக் கூவிக் கடைசியாய்க் களிப்படைந்து குதித்துக் கைவிசிக்கொண்டே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

ச ம அ ச ா ர ம் .

சேனைத்தொகை.—ருவியருக்கு முப்பதுலட்சம் சேனையுண்டு; போர்க்களத்தில் 25 லட்சம் சேனைநிற்கும். ஜெர்மானியருக்கு 60 லட்சம் சேனையுண்டு; யுத்தபூமியில் 38 லட்சத்து 60 ஆயிரம் சேனைநிற்கும். ஆஸ்திரியருக்கு 12 லட்சத்து 65 ஆயிரம் சேனையுண்டு. இத்தாலியருக்கு 25 லட்சத்து 70 ஆயிரம் சேனையுண்டு. இந்த நான்கு ராஜ்யங்களின் சைநியவெள்ளம் இப்படி ஒன்றரைக் கோடிக்கு மேற்பட்டதாயிருக்கின்றன ஒரு பத்திராதிபர் எழுதியிருக்கிறார்.

யானைகளால் பயிராழிவு.—திருப்பத்தாருக்குக் கிழக்கில் ஜாவாபுமியில் மூன்று யானைகளிருந்து பக்கங்களிலுள்ள பயிர்களை அழித்துவந்தன குடிகள் பயிர்ச்சேதத்தைப்பற்றிச் சேலம் ஆக்டிவ் கலெக்டருக்கு அறிவித்ததினமேல் கலெக்டர் கவரன்மெண்ட்டாருக்கெழுதினார். கவரன்மெண்ட்டாரு யானைகளைக் கொல்லவும் அம்மூன்றில் குட்டியாகிய ஒன்றைப் பிடிக்கவும் உத்தரவுளித்தார்கள். யானைகளும் சொல்லப்பட்டன.

சிங்கப்பூர்.—சிங்கப்பூரில் குடியேறியிருக்கும் சீனர்கள் தங்களுடைய ஜநபூயியினிடத்தில் தங்களுக்கு இருக்கும் அபிமானத்தை ஒரு மிகுந்த வேடிக்கையான விதமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். சீனர்கள் அங்கே ஆடுகிற நாடகங்களில் சிலபேர் பிரான்சியப் படைவீரர்களாகவும், சிலர் சீனப்படைச் சேவகர்களாகவும் வேஷம்போட்டுக்கொண்டு சண்டை போட்டு அதில் பிரான்சியர் தோற்றுப்போவதுபோல ஆடுகிறார்களாம். அமர்க்களத்தில் ஜயிக்காவிட்டாலும் நாடகத்திலாவது வெற்றி அடைவோம் என்று விரும்பினுர்போலும்.

ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்த பட்டம்.—புதுக்கோட்டை ராஜா இராமசுந்திர தொண்டைமான் பஹதூர் அவர்களும் அவர் வமிச பரம்பரையாரும் பதினென்று குண்டு மரியாதையை அனுபவித்து வரும்படி நமது சக்கர வர்த்தினியார் தயைசெய்ததுமன்றி, இனி மேற்படி ராஜாவை “மேன்மை தங்கிய” என்று பொருள்படும் ஹிஸ் ஹைனஸ்” என்ற பதங்களைத் தொடர்ந்து மஹாராஜாவென்று வழங்கும்படியாகவும் சிறந்த பட்டப்பெயர் அளித்தனர்.

வங்காளத்தைச் சார்ந்த கூசுபீரர் ராஜாவுக்கு மாட்சிமைபொருந்திய கவர்னர் ஜெனரல் அவர்களுடைய முயற்சியால் இந்திய சக்கரவர்த்தினியார் ரிடத்திலிருந்து மகாராஜா என்கிற பட்டப்பெயர் வந்திருக்கிறது. இந்தப் பட்டப்பெயர் இவர் சந்ததியாருக்கும் எப்பொழுதும் வழங்கிவரவேண்டுமென்பது விசேஷதயவென்னலாம்.

குழந்தைகள் கூடிய காட்சிசபை.—இங்கிலாந்தில் மாஞ்செஸ்தர் பட்டணத்திலே குழந்தைகளுடைய காட்சிசபை ஒன்று கூடியது. அதில் பல பட்டணங்களிலுமிருந்து அநேகம் குழந்தைகள் கொண்டுவந்து காண்பிக்கப்பட்டன. சுமார் 10,000 ஜனங்கள் அந்த விநோதத்தைப் போய்ப் பார்த்து மனமகிழ்ந்தார்கள்.

ஏடன்பட்டணம்.—அரபியாவிலுள்ள ஏடன்பட்டணத்தை எவ்வளவு பலப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்களோ, அவ்வளவும் அங்கிலேயருக்கு இந்தியா சவாதீனமாகுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டதின்போரில் அந்தப் பட்டணத்தில் பலமான கோட்டை ஒன்று கட்ட உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஏடன்பட்டணம் இங்கிலீஷ்காரருக்குச் சொந்தமாகையினால், அதைக் கட்டுகிறவிஷயத்தில் வேறுதேசத்தார் ஒருவரும் உதவிசெய்யமாட்டார்கள்; இங்கிலாந்தே அதற்குவேண்டிய செலவு முழுமையும் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமென்றபோது, அது கூடாது, இந்தியாவும் இங்கிலாந்தும் அதற்குப் பிடிக்கும்செலவைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளவேண்டியதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டதாம்.

ரிப்பன் சிங்காரத்தோட்டம்.—இப்பொழுது இத்தேசம்விட்டுச் சுதேசத்துக்குப் போகின்ற ராஜப்பிரதிகிதியாகிய ரிப்பன் பிரபு அவர்களுடைய பெருமைக்காகக் கல்கத்தாநகரத்தில் “ரிப்பன் சிங்காரத்தோட்டம்” என்று ஒரு உத்தியானவனம் அமைக்கும்படி உத்தேசித்து, அந்தகாகச் சுதேசிகள் வசிக்கின்றவிடத்திற்குச் சமீபத்திலே விசாலமான நிலம் ஒன்று பார்த்திருக்கிறார்கள்.

END OF
ISSUE